

๑๖๗

แม่ครัว น้อย หน้า หน้า หน้า

边
为
小
厨
娘

ทวนจื่อไหลลี่ 因子来裴 เขียน
สี่มชา แปล Leila วาด

๑๕๗

团子来袭
กวนจื่อโหลสี่
เขียน

เหมย
แปล

การอ่านดีจากรากศัพท์สันสกฤต

แม่ครัวน้อยแนวหน้า 4

边关小厨娘

อรุณ

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนรัชฎาภิบาล (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks บ้านอรุณ

Published originally under the title of 《边关小厨娘》 (Bian Guan Xiao Chu Niang)

Author © 团子来袭 (Tuan Zi Lai Xi)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd)

Thai edition copyright © 2026 Amarin Corporations Public Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8962-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกษศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรดกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร ปริญา มั่นสมندر • บรรณาธิการ จินดารัตน์ ชรรmgrวูทย์
ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน • ศิลปกรรมปก กุณห์ทรา บงแก้ว
ออกแบบรูปเล่ม ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล • คอมพิวเตอร์ มั่นสินันท์
ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงกมล บุญจันทร์ • พิสูจน์อักษร วรณพร อาสนวิทยา

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดิ์คือคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน แม่ครัวน้อยแนวหน้าสามเล่มก่อนหน้านี้ทำให้คุณผู้อ่านน้ำหนักขึ้นไปแล้วก็กิโละคะ ต้องยอมรับเลยนะคะว่า ร้านอาหารของเจียงเหยียนอี่นอกจากจะประสบความสำเร็จในเมืองซีโจวแล้ว ยังชนะใจเราจนแทบอยากจะทะลุเข้าไปในนิยายแล้วไปชิมรสมีนางจริง ๆ ค่ะ

ในเล่ม 4 นี้ร้านอาหารของเจียงเหยียนอี่ได้ยกระดับไปอีกชั้น กลายเป็นศูนย์การค้าขนาดย่อม ๆ เลยทีเดียวค่ะ อีกทั้งนางยังคิดการใหญ่ ขยายธุรกิจไปยังสินค้าอื่นด้วย แต่จะเป็นสินค้าอะไร ต้องให้ทุกท่านไปติดตามในเล่มนะคะ ซึ่งการที่นางตัดสินใจเช่นนี้ไม่ใช่เพื่อความมั่งคั่งเท่านั้น แต่ยังคิดเผื่อพิชิตทุกอย่างก้าว สนับสนุนเขาจนสุดกำลัง

แน่นอนว่าเผิงซิวยอมไม่รอช้าที่จะประกาศให้ได้ล้ารู้ว่า หญิงสาวผู้ครองหัวใจทั้งดวงของเขาคอนี้ คือผู้เดียวที่คู่ควรให้ยื่นเคียงข้างเขา ต่อให้กองทัพของเขาต้องการพันธมิตรมากเพียงใด ก็จะไม่ยอมแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์เด็ดขาด และใครก็ตามที่กล้าปองร้ายนางเขายอมไม่ยอมปล่อยไว้เช่นกัน กระทั่งล่วงเกินแค่ทางวาจาก็ไม่ได้ และแม้อีกฝ่ายมีอำนาจมากแค่ไหนเขาก็ไม่ครั้นคร้าม

จะน้อยยามัวเสียเวลา มาร่วมฟินไปกับความรักลึกซึ้งของทั้งคู่กันต่อในหน้าถัดไปได้เลยคะ

อริณ

94

เมื่อเผชิญกับคำถาม ของเจียงเหยียนอี้ ชิวซุยก็นิ่งเงียบด้วยความ
สับสน “ข้าไม่รู้...”

พ่อแม่ของเธอจากโลกนี้ไปแล้วทั้งคู่ หลังจากถูกบ่าสะไภ้ขายให้กับ
หอคณิกาแล้วก็ย้ายไปที่ค่ายทหาร นางมีชีวิตอยู่อย่างสับสนมานาน
เมื่อได้พบกับเจียงเหยียนอี้ในที่สุดก็ได้มีชีวิตเป็นของตนเองอีกครั้ง
แต่ตอนนี้เจียงเหยียนอี้ตามหาญาติพบแล้ว แม่ของเธอไม่ได้พูดออกมา
แต่ในใจก็รู้สึกอิจฉาอย่างยิ่ง

ตอนที่นางถูกซื้อเข้าไปในหอคณิกา บ่าสะไภ้เป็นคนพานางไป
ตลาดเอง บางทีท่านลุงอาจไม่รู้เห็นเป็นใจด้วย ดังนั้นเมื่อบ่าสะไภ้
ตามหานางจนพบและบอกว่าท่านลุงป่วยหนัก นางจึงกอดความหวัง
น้อยนิดตามไป ทว่าสถานที่ที่บ่าสะไภ้พาไปเห็นได้ชัดว่าไม่ใช่ที่สำหรับ
ให้ท่านลุงรักษาตัว แต่กลับเหมือนหอคณิกามากกว่า

เจียงเหยียนอี้ฟังที่นางพูดแล้วขมวดคิ้ว “นางยังคิดจะขายเจ้า
อีกครั้งหรือ”

แต่ตอนนี้ชิวซุยก็นิ่งเงียบอยู่แล้ว หากคิดจะขายอีกครั้งต้องได้รับ

สัญญาขายตัวก่อน ในเมื่อป่าสะใภ้เคยขายนางไปครั้งหนึ่งแล้ว ย่อมเป็นไปไม่ได้ที่จะไม่รู้เรื่องเหล่านี้

ชีวขุยใช้มือขยาดายเสื้อ พุดด้วยตาแดงก่ำว่า “ข้าเห็นที่นั่นดูแปลก ๆ เลยหันหลังกลับเตรียมจะวิ่งหนี ก็ถูกป่าสะใภ้คว้าตัวไว้ มีหญิงชราหลายคนออกจากหอนมาปิดปากข้าแล้วลากเข้าไป ข้าได้ยินป่าสะใภ้พูดเรื่องเงิน หญิงชรบอกว่าจะต้องตรวจสอบร่างกายก่อนถึงจะจ่ายให้ได้...”

เมื่อพุดถึงตรงนี้ชีวขุยก็กักริมฝีปากน้ำตาคลอ หากเป็นเมื่อก่อนนางไม่มีวันร้องไห้แน่นอน เพราะรู้ว่าชาตินี้คงได้แต่ต้องเป็นแบบนี้ ทว่าหลังจากอยู่กับเจียงเหยียนอี่มานาน อดีตที่สกปรกและทุกข์เข็ญเหล่านั้นก็ดูเหมือนจะไม่เกี่ยวข้องกับนางแม่แต่น้อย เมื่อจู่ ๆ ก็จะถูกคนผลักกลับไปสู่นรกเช่นนี้อีก นางจึงยอมสู้ตาย ใครบ้างไม่ปรารถนาจะมีชีวิตที่สดใสเหมือนดวงตะวัน

เจียงเหยียนอี่ฟังแล้วทั้งสงสารทั้งโมโห “เด็กโง่นี้ เกิดเรื่องใหญ่ขนาดนี้เหตุใดจึงไม่บอกข้า”

ชีวขุยน้ำตาร่วงเผาะ ๆ หลายวันนั้นเจียงเหยียนอี่อยู่ที่จวนสกุลจู่ นางคงไม่สามารถเล่นไปบอกเจียงเหยียนอี่ว่าถูกรังแกโดยเฉพาะได้ รอนจนเจียงเหยียนอี่กลับมาเรื่องนี้ก็ผ่านไปหลายวันแล้ว นางจึงไม่ได้พุดถึงอีก

นางกลัวว่าเจียงเหยียนอี่จะเป็นห่วง จึงพุดสะอึกสะอื้นว่า “ฮวฮวอย่าโกรธไปเลย ข้าไม่ได้เสียเปรียบอะไร ตอนที่พวกนางฉุดกระชากข้าบังเอิญพบกับช่างตีเหล็กที่ไปส่งของที่นั่นพอดี เขาจำข้าได้จึงข่มขู่พวกนางว่าข้าเป็นคนของร้านเจียงจี้ หากพวกนางทำอะไรส่งเดชเขาก็จะแจ้งเจ้าหน้าที่ คนพวกนั้นจึงยอมปล่อยตัวข้า”

แต่ในเมื่อยังไม่ได้เงิน ป้าสะใภ้ของนางจะยอมหยุดได้อย่างไร จึงไล่ตามตำทนางและช่างตีเหล็กไปตลอดทาง ด่านางว่าเป็นตัวซัดลามาก แล้วยังเป็นตัวหายนะทำให้พ่อแม่ต้องตาย

พอช่างตีเหล็กตอบโต้แทนนาง ป้าสะใภ้ก็พูดแปลก ๆ ว่านางกับช่างตีเหล็กลักลอบคบหากัน แล้วยังจงใจเปิดเผยเรื่องเมื่อก่อน นางเคยอยู่ในหอศนิกานะและเคยเป็นศนิกาในค่ายทหารด้วย พูดจามาเกลียดมาก

ก่อนหน้านั้นช่างตีเหล็กยังมาช่วยลับมีดบ่อย ๆ แต่หลังจากเกิดเหตุการณ์ครั้งนั้นก็ไม่เคยมาอีกเลย ชิวชวยจึงเสียใจ “อยู่กับชาวฮาวเข้ารู้สึกว่าคุณเองสามารถใช้ชีวิตเหมือนตอนที่ท่านพ่อท่านแม่ยังมีชีวิตอยู่ได้ อย่างมากก็แค่ถูกตำหนิว่าโง่ แต่หลังจากถูกเปิดเผยสิ่งที่เคยประสบมาในอดีต คนอื่นก็มองข้าราวกับสิ่งสกปรก...”

เวลานี้เองที่จู่ ๆ เจียงเหยียนอู่ก็รู้สึกว่าคุณชวยเป็นเช่นนั้นก็คิดการทำร้ายทางร่างกายที่เคยได้รับในอดีตนั้นผ่านไปแล้ว แต่สิ่งที่นางต้องเผชิญไปตลอดชีวิตคือการนินทาว่าร้าย นางไม่ประสาเรื่องทางโลก ย่อมไม่เจ็บปวดนัก

โลกนี้มักจะโหดร้ายกับสตรีเสมอ ทั้งที่เคยเป็นเหยื่อมาก่อนแท้ ๆ แต่เมื่อตกเป็นขี้ปากคน การเคยอยู่ในหอศนิกาหรือการเป็นศนิกาในค่ายทหารกลับมากพอจะทำให้พวกเขาจินตนาการไปต่าง ๆ นานา จนกลายเป็นเจตนาร้ายไร้ที่สิ้นสุด

บุรุษส่วนใหญ่หากไม่วางตัวสูงส่งตำหนิเตียน ก็พูดคุ้ยหัวเราะสนุกสนานกันอย่างหยาบโลน สิ่งที่น่าเศร้าที่สุดก็คือสตรีด้วยกัน เมื่ออยู่ภายใต้การอบจาร์ตของระบอบศักดินา ส่วนใหญ่ก็มักจะหลบเลี่ยงเรื่องนี้ประหนึ่งโรคภัย หากปิดปากไม่พูดถึงยังนับว่าดีไป แต่ที่

น่ารังเกียจก็คือสตรีบางคนจับกลุ่มวิพากษ์วิจารณ์คนอื่นด้วยน้ำเสียงเหยียดหยาม

ตั้งแต่สมัยโบราณจนถึงปัจจุบัน การชูปชิบนิทานก็เป็นอาวุธสังหารโดยไม่เห็นเลือด

เจียงเหยียนอู้จับมือชีวซุ่ยแล้วพูดว่า “คนจิตใจสกปรกพรรคนี้ไม่ต้องไปสนใจ”

สิ่งที่นางกังวลในเวลานี้ยังคงเป็นเรื่องที่ป่าสะไภ้ของชีวซุ่ยตามหาที่นี้พบได้อย่างไร และจุดประสงค์ที่พยายามหลอกล่อเอาตัวชีวซุ่ยไปอย่างไม่ลดละ

เจียงเหยียนอู้ถาม “เจ้าจำได้หรือไม่ว่าป่าสะไภ้ของเจ้าพาไปที่ใด”

ชีวซุ่ยพยักหน้า “ตรอกหลิวในตลาดตะวันตก หอที่แขวนโคมแดงโอ้อ่าที่สุด”

ตรอกหลิวในตลาดตะวันตกเป็นย่านหอคณิกา หรือนางต้องการจะขายชีวซุ่ยจริง ๆ

เจียงเหยียนอู้ปลอบใจนาง “ไม่ต้องกลัว หากคราวหน้าป่าสะไภ้ของเจ้ายังกล้ามาที่นี่อีก ข้าจะแจ้งทางการให้มาจับตัวนาง”

ถามชีวซุ่ยไม่ได้ความอะไร หากต้องการทราบจุดประสงค์ของป่าสะไภ้ชีวซุ่ย คาดว่าต้องง้างปากฝายนั้นถึงจะรู้คำตอบ เจียงเหยียนอู้จึงให้ชีวซุ่ยสงบสติอารมณ์ก่อนแล้วค่อยกลับไปห้องครัว

อาหารเตรียมเกือบจะพร้อมแล้ว นางจับกระบวยทำน้ำแกงด้วยตนเอง เมื่อคำนึงถึงคนในร้านที่กินเผ็ดได้ไม่เท่ากัน เจียงเหยียนอู้จึงวางแผนจะทำหม้อไฟวนยาง¹

¹ หม้อไฟที่แบ่งเป็นสองส่วน ในน้ำแกงได้สองรสชาติ

หม้อไฟน้ำใสใช้แค่กระดูกหมูและแม่ไก่แก้ต้มน้ำแกงก็พอ ส่วนน้ำแกงหม้อไฟรสเผ็ดต้องใช้น้ำมันเก่าผัดจึงจะดีกลิ่นหอมของเครื่องเทศออกมาได้มากที่สุด เจียงเหยียนอี้เคี้ยวน้ำมันเก่าเสร็จก็ใส่จิววี่และฮวาเจียวลงไปคนให้ทั่วจากนั้นจึงช้อนขึ้นมา แล้วเคี้ยวน้ำตาลด้วยไฟอ่อน

การทำน้ำตาลเคี้ยวน้ำมันถือเป็นงานฝีมืออย่างหนึ่ง ระดับความแรงของไฟและระยะเวลาในการผัดหาคควบคุมได้ไม่ดีเพียงอย่างเดียวอย่างหนึ่ง น้ำมันและน้ำตาลทั้งกระทะก็จะเสียเปล่า

สีแดงที่ลอยอยู่บนผิวหน้าหม้อไฟรสเผ็ดไม่ใช่แค่สีแดงจากเครื่องเทศเท่านั้น แต่ยังมีสีของน้ำตาลที่เคี้ยวออกมาด้วย หากเคี้ยวน้ำตาลได้ดี สีของน้ำแกงจะเป็นสีแดงสดและไม่มีรสหวาน น้ำตาลจะเพิ่มความกลมกล่อมและยังลดความเผ็ดได้ในระดับหนึ่ง

ขณะเคี้ยวน้ำตาลเจียงเหยียนอี้ไม่กล้าประมาทแม้แต่ห้อย เมื่อเห็นน้ำตาลละลาย ฟองน้ำตาลสีทองผุดขึ้นบนผิวน้ำมัน ौरร้อนที่ลอยขึ้นเหนือกระทะมีกลิ่นหอม นางก็รีบใส่ต้นหอม ชิงและกระเทียมลงในกระทะแล้วผัดจนหอม ตามด้วยเครื่องเทศลิบกว่าชนิดเช่น เผือก² กานพลู ยี่หระ ลงไปผัดให้เข้ากัน เมื่อส่งกลิ่นหอมแล้วจึงโรยเกลือ ใส่จิววี่ ฮวาเจียวที่ผัดไว้ก่อนหน้าลงไปเคี้ยวต่อสักพัก

น้ำในกระทะเดือดพล่าน กลิ่นหอมของเครื่องเทศนานาชนิดผสมกับความเผ็ดของจิววี่และความซาของฮวาเจียวช่วยกระตุ้นทานประสาทของผู้คน เครื่องเทศเป็นสารกัมมุดจากธรรมชาติ เวลาผัดเครื่องปรุงรสหม้อไฟรสเผ็ดจึงผัดมากหน่อยได้ สามารถนำมาใช้

² สมุนไพรจีนชนิดหนึ่ง มีสรรพคุณขับความชื้นและความเย็น

ต่อเนื่องได้หลายวัน หลังจากดับไฟที่กระทะแล้ว เจียงเหยียนอ๋อ ก็ตัดเครื่องปรุงรสหม้อไฟรสเผ็ดที่เคี้ยวเสร็จแล้วจำนวนหนึ่งใส่ลงใน หม้อยวนยาง เติมน้ำเดือดแล้วก็ต้มช่วนช่วนได้เลย

แม้ว่านางจะถูกใครบางคนทำให้เป็นหวัดมาหลายวัน แต่เมื่อ มีของอร่อยก็ยังคงไม่ลืมคนที่จวนอ่องข้างเรือน จึงให้หยางช้วนนำน้ำแกง และอาหารที่เสียบไม้เสร็จแล้วไปให้เขา

ฉูเหยียนกุยเคลื่อนไหวไม่สะดวก ตอนนี้อยู่ในร้านมีคนเยอะขึ้น แล้ว หากเขาต้องกินพร้อมกับทุกคนทุกมือ ฉูจงก็ต้องแบกเขา เข้าออกซึ่งไม่สะดวกนัก เจียงเหยียนอ๋อจึงเตรียมหม้อใบหนึ่งให้เขา และเดินก้าววงโดยเฉพา ส่วนตนเองไปกินพร้อมกับคนอื่น ๆ ที่ หน้าร้าน ตอนที่เรือปีกฝั่งตะวันตกกลายเป็นที่อาศัยของพวกนาง แล้ว ลูกจ้างในร้านจึงไม่ไปที่นั่นกันตามอำเภอใจ

ปกติช่วนช่วนเป็นอาหารเลิศรสที่เยี่ยมยอดดีที่สุดใน เมื่อชีวซุย เห็นช่วนช่วนเติมหม้อก็ลืมเรื่องไม่สบายใจก่อนหน้านี้ไปจนหมดสิ้น นางอยู่กับเจียงเหยียนอ๋อมานานที่สุด ตอนนี้มีประสบการณ์ในการกิน มากแล้ว นางใส่เนื้อทั้งหมดลงไป ในหม้อไฟรสเผ็ด ส่วนผักนั้น จะใส่ลงในหม้อไฟน้ำใสมากหน่อย

พ่อครัวเหยาและชีวโจชราอายุมากแล้ว กินอาหารรสจัดมาก เกินไปท้องไส้จะไม่ดี จึงชอบกินน้ำแกงใสเพื่อบำรุงท้อง เมื่อเห็นชีวซุย ใส่ผักลงไปเติมหม้อให้พวกเขา ก็โกรธมาก

“เด็กคนนี่ เหตุใดจึงใสเนื้อสัตว์ไว้ตรงหน้าตัวเองหมดเลย!” พ่อครัวเหยาพูดพร้อมกับหยิบเนื้อวัวพันผักชีสองสามไม้ใส่ลงไปใน หม้อน้ำแกงใส

ชีวซุยพูดด้วยสีหน้าไร้เดียงสา “เนื้อสัตว์ต้องต้มในหม้อไฟ

รสเผ็ดจืดจางจะอร่อย”

“ใครบอก”

“ฮวาฮวาเป็นคนบอก!”

เจียงเหยียนอี้ซึ่งกำลังชงชาดอกไม้ดับฤทธิ์ร้อนอยู่ข้างๆ พลอยถูกพาดพิงไปด้วย

การกินช้วนช้วนสะดวกกว่าหม้อไฟตรงที่ไม่ต้องควานหาอาหารไปทั่วหม้อ อยากกินอะไรก็แค่หยิบไม่เสียบขึ้นมา แล้วยังไม่ต้องเตรียมตะเกียบกลางอีกด้วย

เจียงเหยียนอี้ก็เพิ่งรู้เมื่อมาถึงที่นี่ว่าในด้านการกินหม้อไฟคนโบราณพิถีพิถันกว่าคนสมัยใหม่ แม้จะกินกับคนที่รู้จักกันดี พวกเขาก็ยังเตรียมตะเกียบไว้สองคู่ คู่หนึ่งใช้สำหรับกินเอง อีกคู่ใช้สำหรับคีบอาหารโดยเฉพาะ

เมื่อพ่อครัวเหยาเห็นเจียงเหยียนอี้ตัมเช่นนี้ก็อดชมไม่ได้ “เจ้าของร้านลองชวยหม้อไฟแบบนี้ดูก็ได้นะ”

เจียงเหยียนอี้ปฏิเสธทันที “การเสียบไม่เป็นเรื่องยุ่งยาก”

กินกันเองยังพอไหว ด้วยกำไรแค่นี้ ยังไงชวยหม้อไฟก็ดีกว่า ลูกค้าต้องการอะไรก็หันใส่จานเป็นอันเรียบร้อย

หากชวยช้วนช้วน หั่นเสร็จแล้วยังต้องเพิ่มขึ้นตอนเสียบไม่เสียบทั้งเวลาเสียบทั้งแรง ไม่คุ้มเลย

พ่อครัวเหยาคิดไปคิดมาก็รู้สึกว่าเป็นเช่นนั้นจริง ๆ

หลังจากที่เนื้อวัวพันผักซีตัมสุกแล้ว ชวยชวยก็รีบแย่งมาสองไม้อย่างรวดเร็วแล้วมอบให้เจียงเหยียนอี้

ตอนแรกลูกจ้างที่มาใหม่ยังสงวนท่าทีเล็กน้อย ไม่ค่อยกล้ากินเต็มที่ หลังจากชิมช้วนช้วนแล้วยังชื่นชมเจียงเหยียนอี้เป็นการเอาใจ

แต่เมื่อเห็นว่าคนอื่น ๆ ต่างแย่งกันกินเนื้อโดยไม่พูดไม่จา พวกเขา ก็ เลิกกระมิดกระเมี้ยน กินกันตะกรุมตะกรามทันที

เนื้อวัวแล้เป็นชิ้นบางนุ่มละมุน ลวกน้ำแกงเดือดพล่านแล้ว ก็ทำให้น้ำลายสอ เนื้อพันผักชีเคี้ยวแล้วเพิ่มสัมผัสให้มีมิติยิ่งขึ้น ส่วนเนื้อที่พันถั้วฝักยาวข้างนอกนุ่มข้างในกรอบ นอกจากรสหอมล้ำ ยังมีรสเปรี้ยวเพิ่มขึ้นมาอีกรสหนึ่ง

ความเผ็ดระดับนี้ไม่เป็นปัญหาสำหรับเจียงเหยียนอี้ แต่คนอื่น ๆ เปิดมากจนต้องตีมาตอกไม้ตลอดเวลา กระนั้นก็ยังไม่ยอมเลิกกิน หม้อไฟรสเผ็ด แม้กระทั่งพ่อครัวเหยาและชิวไจชราเห็นพวกเขากินกันอย่างเอร็ดอร่อยก็ยังอดนำเนื้อที่ต้มในน้ำแกงใส่ไปจุ่มลงในน้ำแกง หม้อไฟรสเผ็ดเพื่อลิ้มรสไม่ได้

เมื่อเพิ่งชั่วไต้ยินว่าเจียงเหยียนอີนำอาหารมาให้อีกแล้ว เขาก็รีบให้ สิ่งเหยาพกมาทันที

สิ่งเหยาพูดด้วยสีหน้าค่อนข้างสับสนว่า “ระหว่างทางมาที่นี่ ข้าเหนื่อยบังเอิญพบกับไต่หวงไต่เพยที่กำลังชมดอกเหมยอยู่ที่ลานด้านหน้า เมื่อไต่หวงไต่เพยไต้ยินว่าเป็นอาหารที่ร้านเจียงจี้ข้างจวนส่งมาก็รับไว้แทนท่านแล้วขอรับ”

สีหน้าของเฟิงชั่วเข้าใจยากเล็กน้อย เขาวางหนังสือราชการลง “เป็นหวังจะไปดูที่เรือนหมิงถาน”

เรือนที่ไต่หวงไต่เพยอาศัยอยู่มีกองกำลังเข้มแข็งคุ้มกันตลอดเวลา คนนอกเข้าไปไม่ได้ ผู้ที่รับใช้อยู่ข้างในก็ไม่สามารถออกมาได้เช่นกัน เวลาไต่หวงไต่เพยสั่งให้พวกนางไปทำอะไร พวกนางก็จะไปบอกผู้คุ้มกันที่ประตูเรือนต่ออีกทอดหนึ่ง แต่หากไต่หวงไต่เพย

ต้องการออกไปข้างนอกเอง ผู้คุ้มกันก็ไม่กล้าขัดขวาง

ทุกสิ่งในเรือนหมิงถานล้วนสร้างตามแบบตำหนักที่ไท่หวงไท่เพย เคยอาศัยอยู่ เช่นนี้เมื่อไท่หวงไท่เพยอาการป่วยกำเริบ จะได้คิดว่า ตนเองยังอยู่ในวัง ไม่ได้อยู่ที่โจวที่ไกลแสนไกล และร่ำร้องจะกลับ เมืองหลวงอีก

เพิ่งชั่วไม่กี่ลำเข้าไป จึงยื่นฟังความเคลื่อนไหวข้างในอยู่ที่ ห้องอุ้นด้านนอก

“พ่อครัวในห้องเครื่องมีความคิดสร้างสรรค์มากขึ้นเยอะเลย สามารถคิดวิธีกินหม้อไฟโบราณแบบนี้ได้ด้วย”

“พระนาง อาหารนี้พ่อครัวในห้องเครื่องไม่ได้เป็นคนทำ แต่ เป็นหม้อไฟที่ร้านเจียงจี้ซึ่งอยู่ข้างๆ ชายเพคะ”

“ลูกชิ้นนี้ทำได้ดีมากเลย ใส่น้ำมันกับเนื้อด้านนอกก็รสชาติ ไม่เหมือนกัน”

เพิ่งชั่วมองผ่านประตูที่แง้มอยู่เข้าไปข้างใน ไท่หวงไท่เพยถือ ตะเกียบไม้มะเกลือประดับงาช้างอยู่ในมือ แม่นมที่คอยดูแลนาง นำเนื้อที่ต้มสุกแล้วขึ้นมา ใช้ตะเกียบกลางคิบบิไปใส่ลงในชามหยกเหลี่ยม ขอบทอง ประหนึ่งกำลังดูแลเด็กคนหนึ่ง “ของพวกนี้ใส่เครื่องพะโล้ เยอะ พระนางรับประทานน้อยๆ หน่อย ระวังจะทำร้ายกระเพาะนะ เพคะ”

ปลายลิ้นแผ่ตจนซา แต่ไท่หวงไท่เพยกลับชอบใจมาก “กว่าเรา จะได้กินอาหารที่ถูกต้องเช่นนี้ อย่าบ่นจุกจิกนักเลย”

แม่นมจึงทำได้เพียงช่วยไท่หวงไท่เพยคิบบิอาหารต่อไป ไท่หวง ไท่เพยรู้สึกแผ่ตจนต้องสูดปากตลอดเวลา ต้มชาพร้อมกับกินอาหาร สลับกันไป

เฟิงช่วยยืนอยู่ที่ประตูครัวใหญ่ถึงจากไป

เมื่อผู้สืได้ยินว่าเขามาที่นี่ก็กลัวว่าโรคเก่าของไท่หวงไท่เพย จะกำเริบ แล้วสองแม่ลูกจะทะเลาะกันอีก ไม่บ่อยนักที่จะเห็น เฟิงช่วยจากไปโดยใบหน้าไม่บูดบึ้ง ผู้สืจึงรู้สึกดีใจอยู่บ้าง “ท่านอ่อน พระนาง...”

เฟิงช่วยก้มมือห้ามผู้สืส่งเสียง เขาหันกลับไปมองห้องอุ่นแวนหนึ่ง แล้วพูดว่า “ท่านแม่ชอบอาหารของร้านเจียงจี้ ต่อไปเจ้าซื้อมาให้ ท่านแม่กินมาก ๆ หน่อย”

ผู้สืรีบพยักหน้าอย่างรวดเร็ว

หลายวันต่อมา เจียงเหยียนอี้ออให้ป่าสะไภ้ของชีวซุขุมาสร้างปัญหา ที่ร้านอีกครั้ง แต่คนที่มากลับเป็นช่างตีเหล็กหัว

นางกำลังตรวจบัญชีอยู่ที่โต๊ะเก็บเงิน ช่างตีเหล็กหัวเปิดม่าน ไม้ไผ่กั้นลมเข้ามา ที่ไหลมีถุงผ้าพาดอยู่

เขาร่างกายสูงใหญ่ เพราะตีเหล็กตลอดทั้งปี เส้นเอ็นและ กล้ามเนื้อที่หัวไหล่จึงเป็นสันนูนชัดเจน อากาศหนาวเหน็บเช่นนี้เขา สวมเสื้อขนวมบาง ๆ เพียงตัวเดียวแต่กลับเหมือนจะไม่ได้รู้สึกหนาวเลย

เจียงเหยียนอี้อิดคิดว่าเขามากินหม้อไฟ จึงถามอย่างสุภาพว่า “ช่างตีเหล็กหัวต้องการกินอะไรเจ้าคะ”

สายตาของช่างตีเหล็กหัวกวาดมองไปทางด้านใน แต่ดูเหมือน จะไม่พบใครจึงหันกลับมาแล้วพูดว่า “เจ้าของร้านเจียง ได้โปรด ออกไปคุยกันหน่อย”

เนื่องจากเชื่อใจในฝีมือของเขา อีกทั้งเครื่องใช้เหล็กส่วนใหญ่ ในร้านของเจียงเหยียนอี้อู่ช่างตีเหล็กหัวก็เป็นคนทำทั้งหมด นับว่า

เป็นคนคุ้นเคยกัน นางจึงให้จู่ซูเปามาช่วยเฝ้าโต๊ะเก็บเงิน แล้วนางก็พาช่างตีเหล็กกลับไปทีลานด้านหลัง ห้องนอนเดิมได้ปรับเปลี่ยนเป็นห้องรับรองแขกแบบเรียบง่าย ลูกค้าที่รอโต๊ะว่างสามารถมานั่งพักผ่อนได้ และยังใช้รับรองแขกได้ด้วย

อาสาใหญ่ก็เห็นช่างตีเหล็กรูปร่างสูงใหญ่กำยำคนนี้แล้วเกรงว่าเจียงเหยียนอี่จะเสียเปรียบ จึงอยู่กับนางตลอดเวลา

หลังจากเข้าไปในห้อง เจียงเหยียนอี่ยังไม่ทันเอ่ยปากถามสักประโยค ช่างตีเหล็กก็พลตุงผ้าลงจากไหล่ แล้วเทเศษเงินรวมถึงเงินทองแดงลงบนโต๊ะ

เจียงเหยียนอี่สะดุ้ง “ช่างตีเหล็กทำอะไรเช่นนี้หมายความว่าอย่างไร”

ช่างตีเหล็กหัวเป็นคนตรงไปตรงมา เจียงเหยียนอี่สั่งทำเครื่องมือเหล็กจากร้านของเขามากมาย แต่ไม่เคยเห็นเขาพูดจาอ่อนน้อมเอาใจมาก่อนเลย ที่ผ่านมาเป็นการยื่นหม้อเงินมาตลอด คำพูดเกินจำเป็นเขาไม่เคยเอ่ยแม้แต่น้อย

ตอนนี้กลับเป็นครั้งแรกที่เขาพูดอย่างสุภาพว่า “ข้าต้องการไถ่ตัวคนคนหนึ่งจากเจ้าของร้านเจียง นี่คือเงินออมที่ข้าเก็บสะสมไว้ตลอดหลายปีที่ผ่านมา ทั้งหมดห้าสิบเจ็ดตำลึง ไม่รู้ว่าจะเพียงพอหรือไม่”

เจียงเหยียนอี่พอมีคำตอบในใจราวๆ แล้ว แต่ก็ยังคงพูดว่า “ข้าไม่ค่อยเข้าใจความหมายของช่างตีเหล็กหัว”

เห็นได้ชัดว่าช่างตีเหล็กหัวเป็นคนพูดไม่เก่ง เขาอดอันตันใจจนหน้าแดง โชคดีที่ผิวสีทองแดงทำให้สีแดงบนใบหน้าเห็นไม่ชัดเจนนัก “ข้าอยากสู้ขอคนคนหนึ่งจากท่าน ไถ่สัญญาขายตัวของชีวิต

และแต่งงานกับนาง”

สีหน้าของอาสะใภ้ใหญ่ก้าวดูประหลาดใจ เห็นได้ชัดว่านางก็ไม่คาดคิดว่าเหตุการณ์จะเป็นเช่นนี้ เมื่อเทียบกันแล้ว เจียงเหยียนอี่สงบกว่ามาก เพียงพูดว่า “ท่านก็รู้ว่าชีวิตขุยไม่เหมือนคนทั่วไป ข้าไม่คิดจะให้นางแต่งงานเลย”

ชีวิตขุยไม่มีครอบครัว และตอนเด็กๆ ก็ใช้ชีวิตสูงจนสมองเสียหาย แม้จะไม่ถึงกับโง่เขลา แต่สติปัญญาก็ด้อยกว่าคนทั่วไปเล็กน้อย หากนางแต่งงาน เจียงเหยียนอี่เป็นห่วงว่านางจะถูกรังแก

ช่างดีเหลือกลัวฟังที่เจียงเหยียนอี่พูดถึงชีวิตขุยแล้วก็ขมวดคิ้วแน่น โต้แย้งว่า “นางไม่ได้โง่ และไม่ต่างจากคนทั่วไป นางแค่ดื้อรั้นเล็กน้อย”

เจียงเหยียนอี่ฟังออกถึงเจตนาจะปกป้องชีวิตขุยจากคำพูดของเขา ในใจจึงรู้สึกยินดี

บางครั้งนางก็คิดว่าชีวิตขุยสมองทึบ แต่ความจริงแล้วไม่ใช่ชีวิตขุยเข้าใจการประจบเอาใจและห่างเหินเย็นชาของผู้คนเป็นอย่างดี จนกระทั่งยอมแบกรับสิ่งต่างๆ มากมายไว้เพียงคนเดียวเพราะกลัวจะสร้างปัญหาให้ผู้อื่น

สิ่งที่ชีวิตขุยไม่เข้าใจคือสิ่งที่กฎหมายไม่ได้กำหนดไว้ แต่เป็นธรรมเนียมปฏิบัติของคนทั่วไป เพราะในมุมมองของนางสิ่งเหล่านั้นไม่สมเหตุผล

เจียงเหยียนอี่ถามช่างตีเหล็ก “ท่านรู้อดีตของนางหรือไม่”

ช่างตีเหล็กกลัวพยักหน้า “นั่นไม่ใช่ความผิดของนาง”

วันนั้นเขาบังเอิญพบกับชีวิตขุยตอนไปส่งของที่ตรอกหอคณิกา จึงได้รู้เรื่องราวในอดีตจากป้าสะใภ้ของนาง ป้าสะใภ้พูดแต่ว่าชีวิตขุย

พลัดหลงไปเอง แต่ชีวิตกลับบอกว่าป่าสะไ้ขายนาง

ช่างตีเหล็กหัวดีเหล็กอยู่ในซีโวจามาหลายปีแล้ว และยังช่วย
ที่ว่าการทำไร่ตรวนไปจนถึงเครื่องมือลงทนต์ มีคนรู้จักเป็นขุนนาง
อยู่ในห้องขัง การฝากคนตรวจสอบให้จึงไม่ใช่เรื่องยาก

แม่เล่าชราที่ก่อเรื่องในหอคดีกาตอนนั้นเวลานั้นยังอยู่ในห้องขัง
วันที่ชีวิตถูกซื้อเข้าไปนั้น บังเอิญหอคดีกาถูกตรวจสอบและสั่งปิด
พอดี แม่เล่าชราจึงจดจำชีวิตได้แม่น

ชีวิตถูกป่าสะไ้ใช้กำลังดึงมือไปประทับรอยนิ้วมือลงบนสัญญา
ขายตัว ขอเพียงแม่เล่าชรายอมเป็นพยาน การที่ป่าสะไ้ของชีวิต
ขายบุตรสาวชาวบ้านสามัญชนยอมไม่ต่างจากการลักพาตัว ต้องถูก
จองจำ

เขาวิ่งวุ่นและพยายามอย่างมากจึงสามารถทำให้แม่เล่าชรา
เต็มใจเป็นพยานได้

เจียงเหยียนอื่คิดไม่ถึงเลยว่าช่างตีเหล็กหัวดีจะทำเพื่อชีวิต
มากมายเช่นนี้อย่างเงียบ ๆ ในใจจึงรู้สึกสับสนไปชั่วขณะ

นางถาม “ท่านรู้หรือไม่ว่าเหตุใดป่าสะไ้ของชีวิตจึงหลอกนาง
ให้ไปที่ตรอกหอคดีกา”

สีหน้าของช่างตีเหล็กหัวดีแสดงความไม่พอใจอย่างยิ่ง “ข้า
ทูปติยายเฒ่าพวกนั้นจึงได้รู้ความจริง พวกนางบอกว่ามีคนมาหา
และมอบเงินให้ทำสืบท่าสิ่งเงินเพื่อถามที่อยู่ของชีวิต การที่นาง
พาชีวิตไปที่นั่นก็เป็นเจตนาของฝ่ายนั้นด้วยเช่นกัน หากชีวิตคือ
คนที่พวกเขาตามหาก็จะมอบเงินให้อีกจำนวนหนึ่ง”

ทำสืบท่าสิ่งเงินไม่ใช่เงินน้อย ๆ มีนำเล่าป่าสะไ้ของชีวิต
จึงมาหานางครั้งแล้วครั้งเล่า และหากเป็นเพียงแค่การตามหาคน

จริง ๆ การที่ป่าสะแกไม่สนใจว่าสัญญาขายตัวของชีวขุยจะอยู่ในมือของเจียงเหยียนอีหรือไม่มีสมเหตุสมผลแล้ว แต่ฝ่ายนั้นใช้เงินมากมายเพื่อตามหาใครสักคนเช่นนี้ เกรงว่าภูมิหลังจะไม่ธรรมดา แล้วยังนัดพบในสถานที่ที่คนดีคนเลวปะปนกันเช่นตรอกหอคณิกาอีก เห็นได้ชัดว่าต้องเป็นเรื่องที่บอกใครไม่ได้

เจียงเหยียนอีถามว่า “พวกเขาตามหาชีวขุยทำไม”

ช่างตีเหล็กถ่มน้ำลาย “คนในครอบครัวละโมบนะสิ บอกว่ามีชายชราชอบหวานเงินคนหนึ่งป่วยหนักใกล้ตาย จึงต้องการหาคนที่มีดวงชะตาสมพงศ์มาแต่งงานด้วยจัดไต่อาบมงคล”

เจียงเหยียนอีรู้สึกว่คำพูดนี้เต็มไปด้วยช่องโหว่ อีกฝ่ายไม่รู้วันเกิดของชีวขุย แล้วจะรู้ดวงชะตาได้อย่างไร เห็นได้ชัดว่านี่เป็นเพียงข้ออ้างเท่านั้น

เจียงเหยียนอีสับสนมึนงง เปลือกตาขาวกระตุกสองครั้งจนนางต้องยกมือขึ้นหวดไปมา จู่ ๆ ช่างตีเหล็กก็ตัดสินใจจะแต่งงานกับชีวขุยเช่นนี้ คิดว่าคงเป็นเพราะกลัวชีวขุยจะแต่งงานกับเศรษฐีชราคนนั้นจริง ๆ

นางพูดว่า “ข้าเห็นชีวขุยเป็นเหมือนน้องสาว และจะไม่ยอมให้นางไม่ได้รับความเป็นธรรมแม้แต่น้อย เรื่องระหว่างท่านกับชีวขุยต้องได้รับการยินยอมจากนางก่อน ข้าเคารพการตัดสินใจของนาง”

ช่างตีเหล็กหัวได้ยืมเจียงเหยียนอีเปลี่ยนน้ำเสียงก็ดีใจมาก ประสานมือยกขึ้นพูดว่า “ขอบคุณเจ้าของร้านเจียง!”

“ท่านไม่ต้องขอบคุณข้า เงินเหล่านี้ท่านก็เอากลับไปด้วยเถอะ”
เจียงเหยียนอีพูด

อาสะแกใหญ่ก้วฟังอยู่นาน ในที่สุดก็เข้าใจความคิดของช่าง

ดีเหลือเกินแล้ว นางยิ้มตาหยีแล้วยกน้ำชายื่นให้เขา “ดื่มชาหน่อยสิ”

ช่างดีเหลือเกินแล้วรับมาด้วยสองมือแล้วกล่าวขอบคุณ เห็นได้ชัดว่าจิตใจไม่อยู่ที่นั่นแล้ว “มีดีในร้านของเจ้าของร้านเจียงยังใช้ดีอยู่หรือไม่ ข้าไปช่วยลับให้ท่านดีไหม”

เจียงเหยียนอี่นึกถึงคำพูดของท่านป้าอันตอนนางชมว่ามีดีใช้ดีก่อนหน้านี้แล้วก็รู้สึกขบขันในใจ นางตอบว่า “ขอบคุณมาก”

ช่างดีเหลือเกินแล้วลุกขึ้นเดินไปที่ห้องครัว

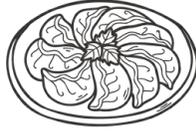
เมื่อเจียงเหยียนอี่และอาสะใภ้ใหญ่ก้าวเดินออกจากห้อง พวกเขาก็มองไปทางห้องครัว ยิ้มพูดว่า “ถ้าพวกเขาได้ลงเอยกันจริงๆ ข้าก็ดีใจแทนชีวิตด้วย”

รู้ดีดีของชีวิตแล้วไม่ถือสา แต่กลับพยายามทุกวิถีทางช่วยนางระบายความโกรธในตอนนั้นเสียด้วยซ้ำ นับว่าหายากจริงๆ

ขณะที่เจียงเหยียนอี่กำลังจะกลับไปหน้าร้าน หยางชิวก็เดินเข้ามาอย่างรวดเร็ว แล้วพูดด้วยสีหน้าไม่น่าดูว่า “เจ้าของร้าน ช่างนอกมีคนของทางการมา บอกว่าช่างดีเหลือเกิน และต้องการจะจับกุมช่างดีเหลือ”

เจียงเหยียนอี่ขมวดคิ้วถาม “เขาฆ่าใคร”

“เจ้าหน้าที่บอกว่า เป็นหญิงชานา”

95

คนที่เสียชีวิตคือป่าสะไ้ของชีวขุย เพราะก่อนหน้านี้ไม่นาน ช่างตีเหล็กเพิ่งทูปตีนาง ตอนนีั้ทางการจึงมั่นใจว่ามีความเป็นไปได้ อย่างยิ่งที่ช่างตีเหล็กจะเป็นฆาตกร

ตอนที่ช่างตีเหล็กถูกเจ้าหน้าที่พาตัวไป เขายังหันมามองชีวขุย ตลอดเวลา ยืนยันว่าตนเองแค่ทูปตีป่าสะไ้เท่านั้น ไม่ได้ฆ่านาง

เมื่อต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นกะทันหันเช่นนี้ ชิวขุย ก็ร้อนใจจนน้ำตาไหล “ฮวฮว ทำอย่างไรดี”

เจียงเหยียนอี้ตบไหล่ของนางแล้วปลอบโยนว่า “ทางการจะต้องทำงานด้วยความซื่อตรงแน่นอน”

ชีวขุยพยักหน้าอย่างเชื่อฟัง แต่ดวงตาก็ยังคงเต็มไปด้วยน้ำตา สะอึกสะอื้นไม่หยุด

เดิมทีเจียงเหยียนอี้คิดจะไปหาเฟิงซั่ว เพื่อให้เขาส่งคนไปช่วย ตรวจสอบเรื่องนี้ การตายของป่าสะไ้เห็นได้ชัดว่าจะต้องเกี่ยวข้องกับคนกลุ่มที่มาหาชีวขุยแน่นอน แต่ใครจะคาดคิดว่าเฟิงซั่วจะมาหานางก่อน

เพื่อหลีกเลี่ยงสายตาดูคน เจียงเหยียนอี่จึงพาเฟิงซั่วไปยังห้องพักแขกที่เรือนปีกฝั่งตะวันตก

“ชิงอันโหวตูกโน้มน้าวให้แปรพัคตร์ กองทหารรักษาการณ์ในอวีโจวร่วมมือกับกองกำลังในมือท่านลุงของเจ้า ช่วยลูกพี่ลูกน้องของเจ้าและคนอื่นๆ ออกมา สามารถกลับชีใจได้ในวันนี้เลย”

นี่เป็นข่าวดีที่สุดในหลายวันมานี้ คนสกุลฉู่ปลอดภัย และยังตั้งชิงอันโหวมาเป็นพันธมิตรได้ด้วย แต่สีหน้าของเฟิงซั่วกลับดูไม่ค่อยมีความสุขเท่าไรนัก เขาพูดว่า “รอท่านลุงของเจ้ากลับมาแล้วพวกเรากำหนดเรื่องการแต่งงานกันก่อน อีกหนึ่งปีหลังจากหมดช่วงไ่ว้ทุกซ์แล้วก็แต่งงานกัน”

ช่วงไ่ว้ทุกซ์ในราชวงศ์ต้าเซวียนอย่างน้อยคือหนึ่งปี อย่างมากคือสามปี ไม่ว่าเฟิงซั่วจะใจร้อนแค่ไหนก็ไม่อาจจัดเตรียมการแต่งงานโดยไม่สนใจว่าเจียงเหยียนอี่ยังอยู่ในช่วงไ่ว้ทุกซ์ได้ แต่การกำหนดการแต่งงานก็เหมือนเป็นการบอกให้โลกรู้ว่า ซายาเหลียวหนานอ่องได้คัดเลือกไ่ว้เรียบร้อยแล้ว

การเกี่ยวดองกันด้วยการแต่งงานเป็นการผูกพันมิตรที่แข็งแกร่งที่สุดเสมอ เจ้าเมืองที่มาสวามิภักดิ์ต่อเขามิ่บไม่ถ้วนที่ต้องการส่งบุตรสาวเข้าจวนอ่อง เมื่อเขาแสดงท่าทีชัดเจนแล้ว คนเหล่านั้นจะได้หยุดความคิดเสียที

เมื่อรู้ว่าฉู่ซางผิงและคนอื่นๆ ปลอดภัย หินก้อนใหญ่ในใจของเจียงเหยียนอี่ก็ได้ตกลงสู่พื้นจริง ๆ ส่วนเจตนาที่เขาร้อนใจจะกำหนดการแต่งงาน เหตุใดนางจะมิ่รู้ เจียงเหยียนอี่จึงพูดด้วยความรู้สึกซาบซึ้งใจว่า “ตกลง”

หลายวันมานี้เขาจัดการงานหลวงจนตึกตื่นทุกวัน ไบหน้า

จึงอดโรยเล็กน้อย เจียงเหยียนอี้เห็นแล้วสงสารอย่างยิ่ง “ช่วงนี้ไม่ได้กินข้าวดี ๆ หรือเจ้าคะ ผอมลงแล้ว”

เมื่อพูดถึงเรื่องกินข้าว เฟิงซั่วก็นึกถึงช่วงเวลาที่ถูกรมารดาของตนชิงไป เขาพยักหน้าอย่างแรง “ไม่ได้กิน”

เจียงเหยียนอี้ “...”

จู่ ๆ ความรู้สึกอ่อนโยนก็อันตรธานไปเพราะคำว่า “ไม่ได้กิน” ของเขา เขาบอกว่าอยากกินหม้อไฟवनยาง เจียงเหยียนอี้จึงไปที่ห้องครัวให้พ่อครัวเหยาเตรียมหม้อไว้ น้ำต้มกระดูกต้มไว้อยู่แล้วทุกคืน เครื่องปรุงรสหม้อไฟที่นางผัดไว้ก่อนหน้านั้นก็ยังไม่หมด น้ำน้ำต้มกระดูกและเครื่องปรุงรสหม้อไฟใส่ลงไปให้เต็มน้ำเดือดใช้ถ่านเตาเล็กอุ่นก็ใช้ได้แล้ว

เจียงเหยียนอี้รู้ว่าเฟิงซั่วไม่ชอบกินผัก ตอนเลี้ยวตุ๋นจึงจะจงเตรียมเนื้อสัตว์มากเป็นพิเศษ

ด้านนอกมีลูกค้าสั่งกระเทียมดองหนึ่งจาน หยางซิวบอกให้คนที่เตรียมอาหารข้างในเร่งมือหน่อย

กระเทียมดองให้ที่เจียงเหยียนอี้ดองไว้เมื่อปลายฤดูใบไม้ร่วงใช้ได้แล้ว ใช้เป็นกับแกล้มได้รับความนิยมในร้านเป็นอย่างมาก

ท่านป้าอันหียบหัวกระเทียมในไหผักดองขึ้นมาหัวหนึ่งแล้วแกะกลีบกระเทียมออก เปลือกกระเทียมถูกดองจนเกือบใส เยื่อบาง ๆ ที่ห่อหุ้มเนื้อกระเทียมใสแวววาวเหมือนหยก มีกลิ่นหวานอมเปรี้ยว น่ากินมาก

เวลากินหม้อไฟ กระเทียมดองสามารถแก้ไข้ได้ เจียงเหยียนอี้คิดไปคิดมาก็บอกเปลือกให้เฟิงซั่วจางเล็ก ๆ จางหนึ่งด้วยตนเอง

เมื่อนางยกหม้อกับเครื่องเคียงมาที่ห้อง เฟิงซู่ก็พบว่าเนื้อในจานไม่ได้เสียไปแม้ จึ่งพูดว่า “ไม่ค่อยเหมือนที่เจ้าให้คนนำมาวันนั้น”

เจียงเหยียนอี้ตอบว่า “ลวกกินแบบนี้รสชาติก็เหมือนกันเจ้าคะ ไม่เสียไปใช้หมดแล้วยังไม่ได้เหลาเลย”

ถ่านในเตากำลังลุกโชน และน้ำแกงในหม้อก็เริ่มเดือดปุด ๆ แล้ว เฟิงซู่ใช้ตะเกียบคีบเนื้อหัวไหล่หมูชิ้นมาจุ่มลงไปลวกในหม้อน้ำแกงแดง

เนื้อหัวไหล่หมูเป็นเนื้อส่วนที่ดีที่สุดส่วนหนึ่งในตัวหมู โดยเป็นเนื้อไม่ติดมันถึงแก่ส่วน ไชมันหนึ่งส่วนที่เหลือจะแทรกอยู่ในเนื้อกินแล้วไม่เลี่ยน และเนื้อสัมผัสไม่แข็งกระด้างเหมือนเนื้อไม่ติดมันส่วนอื่น ต้มในหม้อนาน ๆ ก็ยังไม่เหนียว รสสัมผัสยอดเยี่ยมที่สุด

ขณะที่เขากำลังกินข้าว เจียงเหยียนอี้ก็พูดเรื่องช่างตีเหล็ก “ตรอกหลิวในตลาดตะวันตกน่าสงสัยจริง ๆ นะเจ้าคะ ตั้งแต่ชีวซุ่ยออกจากค่ายทหารซีโจวก็อยู่กับข้ามาตลอด จู่ ๆ กลับมีคนพยายามตามหานาง หลังจากที่ช่างตีเหล็กถามป้าสะไ้ของนาง ป้าสะไ้ก็ตาย ดูประจวบเหมาะจะมีพิรุณเกินไปหน่อย”

ชีวซุ่ยเป็นคนสนิทของเจียงเหยียนอี้ เฟิงซู่กลัวว่าจะมีใครทำร้ายเจียงเหยียนอี้ผ่านทางชีวซุ่ย จึ่งพูดทันทีว่า “ข้าจะให้สิงเหยาไปดูแลดีนี้ด้วยตนเอง”

เมื่อเขารับปากแล้ว เจียงเหยียนอี้ก็วางใจไปครึ่งหนึ่ง พูดว่า “ทางที่ว่าการเมืองท่านช่วยให้คนไปสั่งการเสียหน่อย ข้าเกรงว่าจะมีการทรมานให้รับสารภาพเจ้าคะ”

เฟิงซู่มองนางแวบหนึ่ง

เจียงเหยียนอี้เฟิงรู้ตัวว่าตนเองเหมือนภรรยาที่กำลังพูดเป่าหู

สามี่ โบกหน้าจึงร้อนขึ้นมาโดยไม่มีสาเหตุ แต่เมื่อคิดว่าตนเองทำ
เช่นนี้ไม่นับว่าขอให้เฟิงชั่วทำเพื่อประโยชน์ส่วนตัว ช่างดีเหลือถูก
ใส่ร้ายจริง ๆ นางแคไม่ยากให้ช่างดีเหลือต้องทนทุกข์ทรมานใน
ห้องขังเพราะชิวชุยเป็นต้นเหตุเท่านั้น นางจึงยึดตัวอีกครั้งและสบตา
กับเฟิงชั่วอย่างสง่าผ่าเผย

เฟิงชั่วมองดูท่าทางนางที่เดี๋ยวก็รู้สึกผิดเดี๋ยวก็มั่นใจ มุมปาก
ปลิ้นโค้งขึ้นโดยไม่รู้ตัว “แล้วแต่เจ้าทุกอย่าง”

กว่าเจียงเหยียนอึ้งจะสงบใจได้นั้นไม่ง่ายเลย พอเฟิงชั่วพูด
เช่นนั้นนางก็เขินอายขึ้นมาอีกครั้ง

เห็นเฟิงชั่วลวกเนื้อสัตว์ในน้ำแกงแดงไม่หยุด ส่วนเห็ดหอม
ที่ใส่ลงไปนั้นน้ำแกงใส่ตั้งแต่แรกยังคงลอยอยู่จนถึงตอนนี้ เจียง-
เหยียนอึ้งก็พูดว่า “ท่านอย่าเอาแต่กินเนื้อสัตว์สิเจ้าคะ ผักต้มใน
น้ำแกงใส่ก็อร่อยมากเช่นกัน”

เฟิงชั่วไม่ตอบ แต่สีหน้าดำทึบนั้นชัดเจนมาก...เขาไม่ชอบกินผัก

เจียงเหยียนอึ้งใจ จึงหยิบกระเทียมดองกลีบหนึ่ง ปอกเปลือก
สีขาวหิมะที่บางราวกับปีกจ๊กจั่นออกแล้วส่งให้เขา “ลองชิมดูเจ้าคะ”

เฟิงชั่วไม่ได้ยื่นมือไปรับ แต่ใช้ริมฝีปากงับกระเทียมดองที่นาง
ป้อนกลีบนั้นโดยตรง

ความรู้สึกแรกที่เข้าไปในปากคือรสหวาน เมื่อเคี้ยวแล้ว
รสเปรี้ยวอ่อน ๆ ที่เกิดจากการดองเป็นเวลานานก็ตลบอบอวลเต็ม
ช่องปาก และยังมีรสเผ็ดดั้งเดิมของกระเทียมอีกด้วย แต่เนื่องจาก
ดองนาน รสเผ็ดจึงไม่ชัดเจน ส่วนใหญ่จะเป็นรสเปรี้ยวหวาน อร่อย
จนน่าพิศวง

แม้เฟิงชั่วจะไม่รับรู้รสชาติมาหลายปี แต่เขาก็รู้ว่ากระเทียมนั้น

ใช้สำหรับปรุรูรอส ดังนั้นจึงไม่เคยกินกระเทียมเปล่าๆ เลย นี่นับเป็นครั้งแรกที่ลองชิม

ที่แท้ของสิ่งนี้ก็กินเป็นอาหารจานเย็นได้ด้วยหรือ

เนื่องจากเกรงว่าตนเองจะดูเป็นคนมีความรู้น้อย เฟิงซัวจึงพยักหน้าหนึ่งๆ “รสชาติพอใช้ได้”

เขายังไม่รู้ว่าจะอธิบายเรื่องการรับรู้รสชาติกับเจียงเหยียนนี้อย่างไรดี สิ่งที่ตั้งใจพวกเขาทั้งสองคนมาเกี่ยวข้องกันก็เนื่องมาจากการรับรู้รสชาติที่กลับมาปกติเป็นพักๆ ของเขา กระนั้นความรู้สึกที่เขา มีต่อนางก็ไม่ได้เกิดจากรื่องนี้

ด้วยเกรงว่าเจียงเหยียนนีจะเข้าใจเจตนาเดิมที่ชอบนางผิด เฟิงซัวจึงตัดสินใจว่าควรหาเวลาที่เหมาะสมแล้วค่อยบอกนางจะดีกว่า

เมื่อเขากลับไปในวันนั้น เฟิงซัวก็ได้ให้สิ่งเหยาเริ่มลงมือทำคดีป่าสะไ้ของชีวซุ่ย

การสืบสวนครั้งนี้พัวพันกับสิ่งต่างๆ มากมาย กลุ่มคนที่แอบสืบสถานะตัวตนของชีวซุ่ยเป็นคนที่ฮ่องเต้ส่งมา ฎีกาที่เขาเขียนขอคืนสถานะชาวบ้านให้ชีวซุ่ยตามคำขอร้องของเจียงเหยียนนีก่อนหน้านี้ส่งไปถึงเมืองหลวงแล้ว แม้ว่าฮ่องเต้จะไม่อนุมัติลงมา แต่การที่ฮ่องเต้ผู้ครองดินแดนเช่นเขาจู่ๆ ก็ขอสถานะชาวบ้านให้กับสตรีที่ตกเป็นคดีในค่ายทหาร ย่อมทำให้ฮ่องเต้เกิดความสนใจ

ตั้งแต่เขาเริ่มวางแผนป้องกันบนถนนใหญ่จวนขุนพลพิทักษ์ก็ไม่เคยถอนกำลังเลย เช่นนี้แม้ว่าเขาจะไม่อยู่ที่จวนก็สามารถรับรองความปลอดภัยทั้งของเจียงเหยียนนีและไท่หวงไท่เพยได้

เมื่อฮ่องเต้ให้สายลับในเมืองซีโจวตรวจสอบ และพบว่าชีวซุ่ย

อาศัยอยู่ข้าง ๆ จวนสกุลเพิง แล้วยังมีการล้อมถนนใหญ่จวนขุนพล พิทักษ์ไว้อย่างแน่นหนา จึงมั่นใจว่าชีวิตขุยคือจุดอ่อนของเพิงชั่ว ในเวลานั้นเพิงชั่วกำลังใช้เจียงเหยียนซีข่มขู่บีบบังคับฮ่องเต้ฮ่องเต้ จึงได้ให้สายลับในเมืองซีโจวตามหาครอบครัวท่านลุงของชีวิตขุย โดยคิดจะจับตัวชีวิตขุยมาข่มขู่เพิงชั่ว

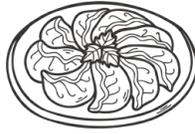
เมื่อกวาดล้างที่ซ่อนสายลับของฮ่องเต้ในเมืองซีโจวและลงทัณฑ์ ทรมาณอย่างหนัก จึงได้รู้สาเหตุการตายของป้าสะไภ้ชีวิตขุยว่า สายลับรู้ว่าช่างตีเหล็กฟ่องร้องป้าสะไภ้ของชีวิตขุย เกรงว่าป้าสะไภ้จะเปิดเผยเรื่องราวมากเกินไป จึงได้ลงมือฆ่าปิดปาก

เมื่อเพิงชั่วแจ้งผลการสืบกับเจียงเหยียนอี๋ นางฟังแล้วก็ สะเทือนใจ ตอนแรกที่ขอให้เพิงชั่วช่วยคืนสถานะชาวบ้านให้ชีวิตขุย นางไม่เคยคาดคิดเลยว่าภิกษานั่นเกือบจะเป็นการทำร้ายชีวิตขุยแล้ว

หลังจากเพิงชั่วพูดจบก็กินน้ำแกงไก่ที่เจียงเหยียนอี๋เคี้ยวให้ แต่สายตาแหลมคมกลับพบว่าในกล่องอาหารมีอาหารจานเย็นอยู่จานหนึ่ง...
รากหญ้าหรือ

รากหญ้าสีเขียวवलถูกตัดเป็นท่อนยาวหนึ่งซุน ด้านบนยังมี ข้อน้ำตาลซึ่งมีขนาดเล็ก ๆ ยาวออกมาเหมือนเส้นผม ดูอย่างไรก็กินไม่ลง

คิ้วของเพิงชั่วอดขมวดไม่ได้ “เจ้าจะให้ป็นหวังกินหญ้าหรือ”

96

เจียงเหยียนอวี้ หยิบพลูดาวสองจานออกมาจากกล่องอาหารแล้วพูดว่า
“พลูดาวทำอะไรหรือ อร่อยมากนะ!”

เช้าวันนั้นนางไปตลาดคิดจะซื้อผักตามฤดูกาล พบว่ามีชาวนา
ตั้งแผงขายพลูดาวที่ซุดขึ้นมาจากดิน จึงซื้อมาหลายมัดใหญ่ทันที
หลังกลับมาที่ร้านก็ล้างจนสะอาด ทำอาหารจานเย็นจานหนึ่งเพื่อ
ชิมสด ๆ พลูดาวหากกินดิบ ๆ จะมีกลิ่นคาว แต่เมื่อผสมกับ
เครื่องปรุงรสจิววี่ น้ำมันถิงเจียว¹ เกลือ แล้วราดด้วยซีอิ๊ว น้ำส้ม
สายชูดำ และน้ำกระเทียม กินแล้วจะได้รสสัมผัสกรอบนอกนุ่มใน
และสดชื่น ยิ่งเคี้ยวก็ยิ่งได้กลิ่นหอมของพลูดาว

นางมองเฟิงซั่วแล้วพูดว่า “ท่านลองชิมดูก็จะรู้เอง”

ภายใต้สายตารอคอยของนาง เฟิงซั่วจึงต้องคืบขึ้นมา เมื่อ
เข้าไปในปาก ใบหน้าของเขาก็แข็งเกร็งเล็กน้อย ทันทีที่เคี้ยวดูเหมือน
กลิ่นคาวนั้นจะปะทุออกมาจากรากกรอบนอกนุ่มใน เฟิงซั่วรีบกลืน

¹ มีลักษณะและสีคล้ายขมิ้นเขียว แต่ขนาดเล็กกว่า มีน้ำมันมาก สามารถนำ
มาใช้ปรุงรสได้โดยตรง และยังสกัดน้ำมันออกมาใช้ได้อีกด้วย

อย่างลวก ๆ แล้วกินน้ำแกงไก่ตามลงไปสองคำอย่างรวดเร็วเพื่อดับกลิ่นนั้น

เจียงเหยียนอี้เห็นสีหน้าของเขาก็รู้ได้ทันทีว่าเขาไม่ชอบอาหารจานนี้ ความนิยมของพลูควายแบ่งออกเป็นสองขั้วอย่างชัดเจนจริงๆ บางคนชอบ บางคนก็หนีแทบไม่ทัน เห็นได้ชัดว่าเฟิงซั่วจัดอยู่ในกลุ่มหลัง

นางถามด้วยความเป็นห่วงว่า “ท่านเป็นอะไรหรือไม่”

ในบรรดาอาหารที่นางทำทั้งหมด นี่เป็นครั้งแรกที่เฟิงซั่วมีปฏิกิริยาต่อต้านรุนแรงเช่นนี้ เขากลับจะทำร้ายจิตใจนาง จึงกัดฟันฝืนใจพูดว่า “ไม่เป็นไร รสชาติไม่เลวเลย”

เจียงเหยียนอี้มีสีหน้าลังเล เขาจึงยื่นตะเกียบไปที่จานนั้นอีกครั้ง เหมือนจะพิสูจน์ว่าตนเองพูดความจริง เพียงแต่สุดท้ายเขาก็ไม่กล้าคีบพลูควาย กลับคีบกระเทียมทุบกลีบหนึ่งขึ้นมาอย่างแม่นยำ

กระเทียมที่กินก่อนหน้านี้เปรี้ยว ๆ หวาน ๆ รสชาติดีมาก กระเทียมกลีบนี้...ทันทีที่ฟันกัดลงไปเขาก็รู้สึกได้ถึงความผิดปกติ

เมื่อครู่นี้กินพลูควายไปหน้ายังแค้นแข็งเกร็ง ตอนนีไบน้ำของเขาเกือบจะเป็นสีเขียวไปหมดแล้ว

กลิ่นกระเทียมและรสเผ็ดแทบจะทะลักออกมาในปากพร้อม ๆ กัน และรสชาตินั้นก็พุ่งตรงไปที่กระหม่อมทันที

เฟิงซั่วไม่เข้าใจว่ามีความผิดปกติที่ตรงไหน ภายใต้อายตาสำรวจของเจียงเหยียนอี้ เขาจำต้องกลืนมันลงไปราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น คิดจะใช้น้ำแกงไก่เปลี่ยนรสชาติ แต่น้ำแกงไคนั้นร้อน ทันทีที่เข้าปากรสของกระเทียมก็เข้มข้นยิ่งกว่าเดิม

เขาหยิบกาต้มน้ำข้างๆ ขึ้นมา แล้วดื่มซาอุนๆ ลิบถั่วลงท้องอย่างรวดเร็ว ในช่องปากจึงค่อยรู้สึกดีขึ้นเล็กน้อย แต่ดูเหมือนว่าตั้งแต่โคนลิ้นไปจนถึงลำคอจะยังมีรสเผ็ดของกระเทียมหลงเหลืออยู่

เจียงเหยียนอึ้งมองด้วยสีหน้าตกตะลึง ไม่เข้าใจว่าเหตุใดเพียงชั่วจึ่งต้องกินกระเทียมดิบที่เป็นส่วนผสมเข้าไปด้วย หรือว่ากระเทียมตอนที่นางทำเมื่อวานนี้ทำให้เขาเข้าใจผิด

กระนั้นสงสัยก็สวนสงสัย เจียงเหยียนอึ้งกลับขยับมืออย่างรวดเร็ว รีบหยิบส้มจากจานผลไม้บนโต๊ะมาลูกหนึ่งแล้วปอกเปลือกให้เขา “กินส้มแล้วจะรู้สึกดีขึ้นเจ้าคะ”

เฟิงซู่รับมาแล้วกลืนลงไปอย่างลวกๆ ส้มหวานมาก กลิ่นหอมจางๆ ของส้มช่วยแก้ความเผ็ดของกระเทียมที่ทำให้เขาารู้สึกไม่สบายไปทั้งตัวได้

เจียงเหยียนอึ้งปอกเปลือกส้มอีกลูกหนึ่งแล้วยื่นให้เขา เฟิงซู่โบกมือบอกว่าเขาไม่ต้องการแล้ว เพียงไอบาๆ พยายามจะแก้ตัว “เป็นหวัง...เฟิงเคยกินกระเทียมเป็นครั้งแรกเมื่อวานนี้”

บอกเป็นนัยว่าเขาไม่เคยกินกระเทียมมาก่อน ไม่รู้ว่ากระเทียมมีรสชาติเป็นอย่างไร

เจียงเหยียนอึ้งทั้งสงสารทั้งขบขัน อธิบายว่า “กระเทียมเมื่อวานเป็นกระเทียมดอง ดองอยู่ในไหเกือบสองเดือน จึงเหลือรสชาติของกระเทียมไม่มากนัก ส่วนที่ใช้ทำอาหารจานเย็นวันนี้เป็นกระเทียมดิบยังไม่ผ่านกระบวนการ ดังนั้นจึงมีรสเข้มข้นอยู่บ้าง”

เฟิงซู่มองเจียงเหยียนอึ้งแวบหนึ่ง พบว่าใบหน้าอึ้งมึ่มของนางนอกจากจะมีแววหยอกล้อแล้วก็ไม่มีความสงสัยถึงสาเหตุที่เขากินกระเทียมดิบอีก

เขาแสร้งทำเป็นโกรธแล้วพูดว่า “มันน่าขันขนาดนี้เลยหรือ”

เจียงเหยียนอี่สายศิระด้วยท่าทางยอมจำนน บั้นหน้าหนึ่ง สบตาเขา แต่ทนได้เพียงครู่เดียวก็กลืนต่อไปไม่ไหว หัวเราะจนตัวอกลงบนเบาะรองนั่ง

เฟิงซั่วซู่ว่า “เจ้ายังจะหัวเราะอีกรี เชื้อหรือไม่ว่าข้าจะจูบเจ้าเดี๋ยวนี้เลย”

กิงกระเทียมติดลบแล้วจูบก่อนข้างจะร้ายกาจไปหน่อย คำขู่นี้จึงได้ผลชะงัด

เจียงเหยียนอี่รีบตีหน้าขีมิ ลุกขึ้นนั่งตัวตรง พยายามเบนความสนใจไปที่บันทึการเดินทางที่ตนเองอ่านอยู่ แต่เมื่อเงยหน้าขึ้นมองโดยไม่ได้ตั้งใจก็พบว่าเฟิงซั่วกำลังปกอส้มกินเอง นางจึงกลืนไม่ไหว หัวเราะจนตัวโยน

เฟิงซั่วจ้องหน้านาง โยนส้มทิ้งแล้วทำท่าจะมาจับตัวนาง

เจียงเหยียนอี่ตกใจมากจนวิ่งหลบไปทั่วห้อง สุดท้ายเมื่อถูกเฟิงซั่วต้อนจนจนมุม นางก็ทำได้เพียงปิดปากตนเองไว้แน่น พูดเสียงอู้อี้ว่า “ห้ามจูบๆ...”

เฟิงซั่วหลุบตาลงมอง ขยี้มวยผมที่หัวไว้เรียบร้อยอย่างแรง จนกลายเป็นรังนกแล้วพูดว่า “ติดเอาไว้ก่อน”

หลายวันต่อมา พ่อครัวของจวนสกุลเฟิงจึงค่อนข้างโชคร้าย เมื่อไรที่ท่านอ่องของพวกเขาเห็นในงานอาหารมีกระเทียมก็จะส่งคืนให้ทำใหม่ พ่อครัวคิดอย่างไรก็ไม่เข้าใจ ท่านอ่องของพวกเขาที่เมื่อก่อนไม่กินแค้ผัก เหตุใดจู่ๆ แม้แต่อาหารที่มีกระเทียมก็ไม่ยอมแตะต้องแล้วเช่นกันเล่า

ช่างตีเหล็กได้รับการปล่อยตัวเนื่องจากไม่มีความผิด ตอนที่เขาออกจากห้องขัง ชิวชวยต้องการไปรับเขา เจียงเหยียนอี้จึงเช่าเกวียนเล่มหนึ่งพานางไป เมื่อเห็นช่างตีเหล็กชิวชวยยังร้องให้อีกยกหนึ่ง

ลุงของชิวชวยเป็นชายชรารูปร่างผอมแห้ง เนื่องจากต้องทำงานในนาตลอดทั้งปีหลังจึงค่อมมาก มีลูกชายและลูกสะใภ้ยืนอยู่ด้านหลังของเขา ในอ้อมแขนลูกสะใภ้กำลังอุ้มเด็กอายุประมาณสองขวบ

ศพของป้าสะใภ้ชิวชวยถูกห่อด้วยเสื้อผ้าวางไว้บนรถลากคันหนึ่ง ใบหน้าลุงของนางยังคงเสียใจอยู่เล็กน้อย แต่ใบหน้าของลูกชายและลูกสะใภ้กลับมีเพียงความเบื่อน่าย

เมื่อลุงของชิวชวยเดินมา ช่างตีเหล็กก็ก้าวไปข้างหน้าครึ่งก้าวเพื่อบังชิวชวยไว้ด้านหลังตนเอง ลุงของนางหน้าเฉือนเล็กน้อย ใบหน้าดำคล้ำเต็มไปด้วยริ้วรอยและร่องลึก ที่คางมีหนวดเคราสีเทาหรือมหาริมมือทั้งคู่ที่หยาบกร้านจากการตรากตรำมานานหลายปียกขึ้นประสานกัน แต่แข็งที่อจนประกบได้ไม่แนบสนิท

เขาพูดกับเจียงเหยียนอี้ว่า “ท่านเป็นเจ้าของร้านของชิวชวยใช่หรือไม่”

เจียงเหยียนอี้พยักหน้า ท่าที่ไม่เย็นชาแต่ก็ไม่ได้ให้ความเป็นกันเอง ทำให้คนไม่อาจเข้าใจ

ลุงของชิวชวยเอ่ยว่า “ขอบคุณที่ท่านดูแลชิวชวย นางเป็นเด็กอาภัพ...”

เจียงเหยียนอี้ตอบอย่างเฉยเมยว่า “ในเมื่อตอนนั้นพวกท่านตัดสินใจขายนางแล้ว ตอนนี้ก็ไม่ต้องพูดเช่นนี้อีก”

จะโทษใครได้!

ลุงของชีวชุยไม่ได้แก้ตัว แต่ดวงตาราหูนมัวดูเหมือนจะเปียกชื้นเล็กน้อย เขาพยายามฝืนยิ้ม “ถึงอย่างไรก็ควรจะขอบคุณ”

เขาหันไปมองช่างตีเหล็ก ทั้งสองประสานสายตากันโดยไม่ได้พูดอะไร หลังจากนั้นครู่หนึ่งเขาจึงเบนสายตาไปมองชีวชุย เดิมทีชีวชุยก็เป็นคนใบหน้ากลมอยู่แล้ว หลังจากมาอยู่ที่ร้านของเจียงเหียนอ้อ อาหารการกินดี ใบหน้าจึงกลมยิ่งขึ้น เมื่อเทียบกันแล้ว ครอบครัวยุคของพวกเขากลับดูน่าเวทนายิ่ง

เขาเอ่ยว่า “ลุงขอโทษเจ้าด้วย เจ้าเกลียดลุงก็สมควรแล้ว แต่ลุงก็ยังหวังว่าต่อจากนี้ไปเจ้าจะมีชีวิตที่ดี”

หลังจากพูดเพียงไม่กี่คำ เขาก็เดินเซไปที่รถลาก ดึงรถลากเดินหลังค่อมไปข้างหน้า ลูกชายของเขาผล็องอยู่ข้างหลัง ส่วนลูกสะใภ้อุ้มเด็กที่ร้องไห้ไม่หยุดเดินตามอยู่ข้างๆ

รองเท้าผ้าฝ้ายใต้ฝ่าเท้าที่ทั้งเย็บและปะชุนมาไม่รู้กี่ปีแล้วเปียกโชกไปด้วยน้ำจากหิมะ ความหนาวเย็นแล่นจากฝ่าเท้าขึ้นไปตามตัว ถนนสายนี้เดินอย่างยากลำบากเหมือนตลอดชีวิตที่ผ่านมาของเขา

ลมหนาวพัดเข้าไปในลำคอจนลุงของชีวชุยสำลักระอึกกระไอ เขาก็มีศีรษะลงต่ำ น้ำตาอุ่นๆ หยดลงไปบนหิมะกลายเป็นหลุมเล็กๆ ขนาดเท่าเมล็ดถั่ว และถูกกลบด้วยรอยเท้าและรอยล้ออย่างรวดเร็ว

ในปีนั้นเกิดเหตุพิภพภัยไปทั่วทั้งต้าเซวียน ครอบครัวยุคเขาอยากจน ลูกสะใภ้ซึ่งตั้งครภภได้แปดเดือนพอมจนเหลือแค่หนึ่งหุ้มกระดูก ชิวชุยตัวพอมแห่งมาหาเขาที่ซีโจวเพื่อพึ่งพาอาศัยตามคำสั่งเสียของมารดา ก่อนที่จะเสียชีวิต เมื่อในครอบครัวยุคนี้มีคนเพิ่มมาอีกหนึ่งคน สีหน้าภรรยาเขาก็ไม่เคยดูดีเลยสักวัน

ตอนที่ภรรยาตัดสินใจขายชีวิตนั้นเขาก็รู้ แต่ด้านหนึ่งเป็นถึงข่าวสารที่ว่างเปล่าและหลานชายที่กำลังจะเกิด อีกด้านหนึ่งเป็นหลานสาวที่พ่อแม่เสียชีวิตไปแล้ว เขาจึงทำได้เพียงแสร้งทำเป็นไม่รู้เรื่อง

ช่วงที่ฟ้าฝนแห่งแล้งเช่นนั้นครอบครัวร่ำรวยมีแต่จะไล่สาวใช้ ออก จะซื้อคนเพิ่มได้อย่างไร ประกอบกับชีวิตขุ่ยหัวไม่ดี ขายให้คนใช้แรงงานก็ยังไม่มีการอยากซื้อ โชคดีที่ชีวิตขุ่ยรูปร่างหน้าตาตงาม ดังนั้นจึงต้องขายให้หอคณิกาเท่านั้น...

ชีวิตขุ่ยมองตามครอบครัวของท่านลุงที่เดินจากไปท่ามกลางหิมะตกหนัก ความไม่พอใจและเกลียดชังในตอนแรกดูเหมือนจะถูกละทิ้งจนเจือจางลงแล้ว เหลือเพียงความสับสนที่นางเองก็ไม่เข้าใจ น้ำตาไหลออกมา หัวใจรู้สึกขมขื่น

หลังจากพ่อแม่ของนางตายไป นางก็กลายเป็นคนไม่มีครอบครัว แม้ว่านางยังมีญาติอยู่ในโลกนี้ แต่จากนี้ไปก็จะเป็นเพียงคนที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกัน

ช่างดีเหลือกพูดกับนางว่า “อย่าร้องไห้”

ใครจะคิดว่าคำพูดประโยคนี้จะทำให้ชีวิตขุ่ยเม้มริมฝีปากแล้วร้องไห้โฮออกมาเหมือนเด็ก ๆ แต่ตอนนี้คนที่ช่วยเช็ดน้ำตาและปลอบโยนนางไม่ใช่เจียงเหยียนอี่แล้ว

เจียงเหยียนอี่เฝ้าดูอยู่ข้าง ๆ ด้วยความสะเทือนใจ ความทุกข์ยากทั้งหมดของชีวิตขุ่ยเริ่มต้นขึ้นเมื่อป่าสะก๊ายนางให้กับหอคณิกา มักจะพูดกันว่าคนตายก็เหมือนตะเกียงที่ดับแสง แม้จะโกรธเคืองมากมายเพียงใดก็ควรลืมไปเสีย แต่ป่าสะก๊ายชีวิตขุ่ยแล้วคนทั้งครอบครัวก็ยังไม่อาจมีชีวิตที่ดีได้ ช่วงตอนนี้ยังต้องชดใช้ด้วยชีวิต บางทีนี้อาจจะ

เป็นกรรมตามสนอง

เมื่อป้าสะใภ้ของชีวิตขุยตายไปแล้ว การจะฟ้องร้องว่านางขุยชีวิตขุยก็ยอมไม่อาจตรวจสอบความจริงได้เพราะจำเลยเสียชีวิตไปแล้ว ช่างตีเหล็กวิ่งวุ่นอยู่นานเพื่อขอให้ชีวิตขุยคืนสถานะชาวบ้าน และยังใช้เงินไปจำนวนมากเพื่อสร้างความสัมพันธ์ แต่สุดท้ายกลับเปล่าประโยชน์

ระหว่างขากลับ เมื่อเจียงเหยียนอีถามเขาเกี่ยวกับแผนการในอนาคต เขาก็ตอบว่า “ข้ายังพอมีเงินเหลืออยู่จำนวนหนึ่ง ก่อนตรุษจีนจะรีบซ่อมแซมบ้าน หลังตรุษจีนก็แต่งงานได้แล้ว ต่อไปข้าจะรับงานให้มากขึ้น จะไม่ทำให้ชีวิตขุยต้องลำบาก”

งานตีเหล็กเป็นงานที่ขายแรงแลกเงิน เจียงเหยียนอีเคยสั่งทำเครื่องครัวกับเขามากมาย รู้ว่าเงินนี้หาไม่ได้ง่าย ๆ และยิ่งเขาอายุมากขึ้นชื่อเสียงถดถอยแล้ว งานที่รับได้ก็จะมีน้อยลง ความแข็งแกร่งของร่างกายก็ลดน้อยลงเช่นกัน

เมื่อคิดว่าเวลานี้ที่โรงบะหมี่มีปิ้งเส้าดูแลเพียงคนเดียวงานยุ่งมาก เจียงเหยียนอีจึงถามเขาว่า “หากท่านไม่อยากตีเหล็กแล้ว ข้ายังขาดแคลนคนอยู่ ขอเพียงท่านตั้งใจทำงาน ย่อมหาเงินได้ไม่น้อยไปกว่าการตีเหล็กอย่างแน่นอน”

ช่างตีเหล็กก็รู้ว่าการตีเหล็กนั้นขึ้นอยู่กับสถานการณ์ ในเมืองซีโจวเขานับว่าเป็นช่างตีเหล็กที่มีชื่อเสียงที่สุด ทว่าเงินที่หาได้ก็ไม่มาก เงินทองแดงแต่ละเหรียญต้องยกค้อนหลายพันครั้งกว่าจะได้ออกมา เมื่อก่อนตัวคนเดียวกินอิมก็เท่ากับครอบครัวไม่หิวโหย แต่ถ้าจะแต่งงาน ค่าใช้จ่ายย่อมมากขึ้น

เขาเป็นคนใจกว้าง พุดจาเปิดเผย จึงตอบทันทีว่า “หาก

เจ้าของร้านเจียงยังต้องการคน ข้าย่อมยินดีที่จะไปทำ แต่ท่านก็รู้ว่า ข้าพุดไม่เก่ง เกรงจะทำให้การค้าของท่านเสียหาย”

เจียงเหยียนอึ้งเอี้ยวว่า “ไม่หรอก”

หากช่างตีเหล็กมาทำงานกับนาง ประการแรกสามารถหาเงิน ได้มากขึ้น ต่อไปชีวิตของเขาและชีวิตขุยก็จะมั่นคง ประการที่สอง หากต่อไปเขาทำอะไรผิดต่อชีวิตขุย นางยังสามารถช่วยชีวิตขุยระบาย โทสะได้ทันที

ช่างตีเหล็กพยักหน้า นับเป็นการตกลงแล้ว เขาบอกว่า “สัญญา ขายตัวของชีวิตขุย ข้ายังต้องการช่วยนางไถ่คืนมา”

ชีวิตขุยมีสถานะเป็นนักโทษ แตกต่างจากสถานะทาสทั่วไป สถานะทาสขอเพียงเจ้าของยินยอม ไปที่ว่าการเมืองท้องถิ่นก็ยกเลิก ได้ แต่สถานะนักโทษจะต้องได้รับการนิรโทษกรรมจากฮ่องเต้

เจียงเหยียนอึ้งพุดว่า “สัญญาขายตัวของชีวิตขุย ข้าแค่ช่วยเก็บ ไว้ให้นาง ตอนนี้อ้างเชื่อว่าท่านต้องการจะแต่งงานกับนางจริงๆ แต่ เรื่องในอนาคตใครจะมั่นใจได้ หากเก็บไว้ที่ข้า หากท่านกล้ารังแกนาง ข้าก็สามารถพานางกลับมาได้ทุกเมื่อ”

นางจับมือชีวิตขุย “ข้านี้ละเป็นคนในครอบครัวของนาง”

ช่างตีเหล็กกล่าวว่า “เจ้าของร้านเจียงมีเจตนาดี ข้าขอบคุณ ท่านแทนชีวิตขุยด้วย แต่ต่อไปนางก็จะเป็นภรรยาของข้าแล้ว ของทุกอย่างของนาง ข้าคิดว่านางเก็บไว้เองได้ หากท่านไม่ไว้ใจข้า ข้าสามารถไปลงนามในสัญญาขายตัวที่ที่ว่าการกับท่านได้”

แม้ต้องขายตัวเอง เขาก็จะต้องช่วยชีวิตขุยเอาสัญญาขายตัว คืนมาให้ได้

เจียงเหยียนอึ้งพยักหน้า

เกวียนเปลี่ยนทางไปยังที่ว่าการ หลังจากลงทะเบียนและลงนามในสัญญาขายตัวแล้ว ช่างตีเหล็กก็บอกว่าจะต้องใช้เวลาสองสามวันกลับไปขายร้านตีเหล็ก แล้วจึงจะกลับมาทำงานกับเจียงเหยียนอ๋อง นางก็เห็นด้วย

ขณะที่นั่งเกวียนกลับไปยังร้านหม้อไฟโบราณ เจียงเหยียนอ๋องก็พูดกับชีวซุ่ยว่า “เด็กโง่ สิ่งที่สามารถทำให้เจ้าได้ก็มีเพียงแค่นี้เท่านั้นแล้ว”

ชีวซุ่ยเข้าใจดี การที่สัญญาขายตัวของช่างตีเหล็กอยู่ในมือของเจียงเหยียนอ๋อง ก็เพราะหวังดีกับนาง

นางพูดด้วยดวงตาแดงก่ำ “ขอบคุณ ฮวาฮวา”

เจียงเหยียนอ๋องลูบศีรษะนาง “ร้องให้ทำไม กลับไปปักชุดแต่งงานสวยๆ อีกไม่นานก็จะเป็นเจ้าสาวแล้ว”

บางทีอาจเป็นเพราะใกล้ตรุษจีนแล้วจึงมีข่าวดีไม่หยุดหย่อน มีข่าวมาจากพ่อครัวหัวลิ่วว่าทางค่ายทหารต้องการสูตรอาหารของนาง ซีโจวอากาศหนาวมาก ทหารรักษาการณ์ประจำหอคอยมักไม่ได้กินอาหารร้อนๆ บะหมี่กึ่งสำเร็จรูปสามารถแก้ปัญหานี้ได้เป็นอย่างดี

นอกจากนี้เมื่อต้องเร่งรีบกรีธาทัพ ทหารทั่วไปยังสามารถใช้บะหมี่กึ่งสำเร็จรูปรองท้องได้ชั่วคราว แน่หนอนว่ากองกำลังที่รับผิดชอบในการรบเป็นหลักยังคงต้องกินอาหารที่อุ่นท้อง

นางขายสูตรไปได้ถึงสองร้อยตำลึงเงิน และเนื่องจากเวลานี้อุปกรณ์ที่ค่ายทหารยังไม่ครบถ้วนจึงทำบะหมี่ไม่ได้ แล้วยังต้องแจกเสบียงทหารให้กับทหารรักษาการณ์ประจำหอคอยทุกแห่ง จึงต้องมอบคำสั่งซื้อมูลค่าห้าพันตำลึงเงินตามความต้องการของกองทัพ

ให้โรงบะหมี่ของเจียงเหยียนอู้ทำ

ตอนนี้ที่โรงบะหมี่งานยุ่งจนปลีกตัวไม่ได้ และยังจ้างลูกจ้างใหม่จำนวนมาก เหมือนกับที่เจียงเหยียนอู้ได้คาดการณ์ไว้ตั้งแต่ต้น วิธีการทำบะหมี่ก็สำเร็จรูปปิดบังไว้ได้ไม่นาน เมื่อเห็นตลาดขนาดใหญ่เช่นนี้ โรงบะหมี่อื่นๆ ก็เริ่มมีความคิดอยากแบ่งส่วนการค้านี้

ในบรรดานั้น โรงบะหมี่ของเจ้าของร้านสวีแห่งหอสุราไหลผูลงมือหนักที่สุด เขายังคงเลียนแบบทุกอย่างเหมือนเดิม ได้ยินมาว่าเพื่อให้ได้ทำการค้ากับค่ายทหารซีโจว เขายังส่งของกำนัลชิ้นใหญ่ให้กับแม่ทัพคนหนึ่ง แต่น่าเสียดายที่ไม่มีการตอบกลับแม้แต่น้อย

เพื่อตึงตูดลูกค้า โรงบะหมี่สวีจี้จึงลดราคาขายลง โรงบะหมี่ของเจียงเหยียนอู้ขายบะหมี่แห้งแบบถูกที่สุดก่อนละหนึ่งอีเปะ โรงบะหมี่ของเขาขายสามก้อนสองอีเปะ

เจียงเหยียนอู้กำลังยุ่งอยู่กับคำสั่งซื้อของค่ายทหาร จึงไม่มีเวลาไปสนใจ

ไม่ว่าทำอะไรตอนเริ่มต้นมักยากเสมอ กิจการเครื่องประทีนโคมของจู่ชู่เป่าหลังจากประสบกับช่วงซบเซาในตอนเริ่มต้นแล้ว ตอนนี้ก็ค่อยๆ ดีขึ้น นางมีนิสัยเป็นกันเอง ลูกค้าสตรีที่มาที่ร้าน แม้จะพูดไม่เก่งแต่ไหนนางก็สามารถทำให้พูดคุยได้สองสามประโยค

ธรรมชาติของสตรีไม่มีใครไม่รักสวยรักงาม จู่ชู่เป่าลงทุนไปจำนวนมากกับเครื่องประทีนโคม สินค้าบางอย่างที่มีแต่ในเมืองหลวงนางก็หามาได้ เปิดให้ลูกค้าสตรีทดลองใช้โดยไม่คิดเงินกล่องหนึ่ง หากต้องการซื้อ จึงขายให้ในราคาที่ได้กำไรสามส่วน

ลูกค้าสตรีมาที่ร้านเพื่อลองเครื่องประทีนโคมเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด เจียงเหยียนอู้ก็เอาใจใส่ในเรื่องของการบริการมากยิ่งขึ้นเช่นกัน

ไม่เพียงจัดสถานที่วางเสื้อคลุมให้ลูกค้าเท่านั้น แต่ยังไปสั่งตัดเสื้อคลุมกันเป็นอันจำนวนมากจากร้านขายเสื้อผ้าที่อยู่ติดกัน สวมเสื้อคลุมกันเป็นเวลาकिनหม้อไฟรสเผ็ด สามารถป้องกันไม่ให้น้ำมันกระเซ็นใส่ตัวและทำให้เสื้อผ้าสะอาด

นอกจากนี้ยังมีสตรีจำนวนมากที่ต้องการเรียนแต่งหน้ากับฉูซูเป่า การแต่งหน้าที่เป็นที่นิยมในเมืองหลวง ที่ซีโจวมีคนแต่งเป็นค่อนข้างน้อย

การแต่งหน้าที่โตะเก็บเงินถึงอย่างไรก็ไม่สะดวก ประการแรก เพราะที่แคบยื่นได้ไม่กี่คน ประการที่สองเพราะในร้านยังมีลูกค้าบุรุษจำนวนมาก เจียงเหยียนอู่จึงเก็บห้องที่ตนเองเคยนอนแต่เดิมที่ลานด้านหลัง วางโตะเตี้ยและเบาะรองนั่งสวยงามไว้มากมาย เพื่อให้ฉูซูเป่าสอนแขกสตรีแต่งหน้าที่นี้แทน

ในตอนแรกมีลูกค้าเพียงสี่ห้าคน ต่อมาก็กลายเป็นสิบกว่าคน แย่งกันเข้าแถว ด้วยพื้นที่มีจำกัดและฉูซูเป่าก็สอนเพียงวันละครั้งเท่านั้น บรรดาลูกค้าสตรีจึงมักต้องจองที่นั่งล่วงหน้าหลายวัน เมื่อลูกค้าสตรีมาที่ร้านมากขึ้น ลูกค้าบุรุษก็มากขึ้นตามไปด้วย

ปกติมีเพียงเวลาช่องเรือชมทะเลสาบหรือไปงานเลี้ยงเท่านั้น จึงจะมีโอกาสได้เห็นหญิงสาวจากตระกูลผู้มียศบรรดาศักดิ์ แต่ตอนนี้แค่กินข้าวก็สามารถ "พบกันโดยบังเอิญ" ได้แล้ว

การค้าของร้านหม้อไฟโบราณจึงเจริญรุ่งเรืองกว่าเดิมมาก หากไม่ยอมเสียลูกค้าเหล่านี้ไป ย่อมต้องขยายร้านอย่างเร่งด่วน

เจียงเหยียนอู่ถือเงินจำนวนมหาศาลไว้ในมือ ตัดสินใจเปิดร้านที่ใหญ่กว่าหอสุราไหลผู้!

การแข่งขันทางการค้ามีใครทำไม่เป็นบ้างเล่า!

97

ทุกสิ้นปีจะเป็นช่วงเวลา เปลี่ยนเจ้าของของร้านค้าต่าง ๆ เจียง-เหียนอ้อสืบข่าวมาแล้ว ในที่สุดก็เลือกหน้าชาแห่งหนึ่งที่เดิมที่เป็นทรัพย์สินของตระกูลหู

ในฐานะที่เคยเป็นเจ้าของ เมื่อครั้งที่ตระกูลหูสมรู้ร่วมคิดกับชาวทุเจ้วจันถูกียึดทรัพย์ เงินที่ยึดได้นั้นมีจำนวนมหาศาลจนน่าตื่นตะลึง ทั้งร้านค้าและบ้านเรือนทำเลดีที่สุดในซีโจวก็เป็นของพวกเขาเกือบทั้งหมด โฉนดที่ดินบางส่วนถูกทางการขายทอดตลาดไปแล้ว แต่ยังมีโฉนดที่ดินผืนใหญ่บางส่วนตกค้างอยู่

หลังจากเจ้าของร้านสวีกลายเป็นผู้นำคนสำคัญของสมาคมการค้าก็พยายามชุบทรัพย์สินของตระกูลหู จะว่าไปแล้วการที่ฉูซางผิงซื้อคฤหาสน์สกุลหูก็เท่ากับบาดหมางกับเจ้าของร้านสวี เพราะเรือนหลักของสกุลหูนี้มีร้านดอกไม้ติดมาด้วย เจ้าของร้านสวีต้องการรับช่วงต่อกิจการร้านดอกไม้ แต่คฤหาสน์ก็กลับถูกฉูซางผิงซื้อไปเสียก่อน เขาได้แต่อดทนไว้เพราะถือคติพอคำไม่ต่อกรกับขุนนาง

แต่ที่หลีกเลี่ยงความขัดแย้งไม่ได้ก็คือ หน้าชาที่เจียงเหียนอ้อ

ถูกใจ เจ้าของร้านสวีก็ถูกใจเช่นกัน

ก่อนหน้านี้เจียงเหยียนอี้ส่งคนไปคอยจับตาดูไว้ตลอด แล้วเหตุใดเจ้าของร้านสวีจึงจะไม่ระแวงนาง เขารู้ว่านางเป็นคุณหนูสกุลฉู่เนื่องจากเกรงกลัวที่ฉู่ซางผิงเป็นขุนนาง และยังกลัวอิทธิพลของจวนเหลียวหนานอ่องที่อยู่เบื้องหลังนางอีกด้วย เจ้าของร้านสวีจึงวางแผนจะใช้ไม้้อ่อนก่อนไม้แข็ง โดยการส่งเทียบเชิญไปให้เจียงเหยียนอี้ก่อนเพื่อเชิญนางเข้าร่วมสมาคมการค้า

ข่าวสารเกี่ยวกับการค้าจำนวนมากจะมีการแลกเปลี่ยนกันภายในสมาคมการค้าเท่านั้น เพื่อหลีกเลี่ยงการถูกแบ่งผลประโยชน์ไป เมื่อใดก็ตามที่ประสบกับภัยพิบัติจากธรรมชาติและมนุษย์ บรรดาพ่อค้าก็จะควักเงินออกมาบริจาค หลังจากรวบรวมเงินแล้ว สมาคมการค้าก็จะไปปรึกษาหารือต่อรองกับทางการ

เช่นนี้เวลาทางการมีคำสั่งอะไรที่ประกาศออกมาใหม่ก็จะแจ้งทางสมาคมการค้าล่วงหน้า ในสมาคมการค้าคนที่มีอำนาจตัดสินใจมาก ส่วนแบ่งที่ได้รับก็จะยิ่งมากตาม งานที่มีผลประโยชน์ย่อมถูกพวกเขารวบไว้หมด ส่วนคนอื่นๆ ในสมาคมการค้าก็ฉวยโอกาสหาผลประโยชน์ได้เช่นกัน

ในขณะที่พ่อค้าซึ่งไม่ได้เข้าร่วมสมาคมจะไม่มีทางรู้ข้อมูล ทำได้เพียงคาดเดาสะเปะสะปะเท่านั้น

“ตราบใดที่เจ้าของร้านฉู่ไม่แยงซึ่งที่ดินหน้าชาผืนนี้กับข้า ข้ารับรองว่าหลังจากเจ้าของร้านฉู่เข้าร่วมสมาคมก็จะได้รับส่วนแบ่งของทางสมาคมการค้าเช่นกัน” เจ้าของร้านสวีเป็นพ่อค้า ตั้งแต่ศิระจรดปลายเท้ามีแต่ความเจ้าเล่ห์มากแผนการ

เวลานี้เจียงเหยียนอี้ได้ประกาศกับคนทั่วไปแล้วว่านางแช่ฉู่ ทว่า

ชื่อร้าน ‘เจียงจี้’ ในตอนแรกนั้นนางไม่ได้เปลี่ยน เหตุผลแรกคือกว่าจะมีชื่อเสียงไม่ใช่เรื่องง่าย หากเปลี่ยนชื่อกะทันหันอาจทำให้เสียลูกค้าไป เหตุผลที่สอง ‘เจียง’ เป็นแซ่ของนางในภพก่อน นางต้องการใช้แซ่นี้ทำให้หม้อไฟเก่าแก่เจริญรุ่งเรืองอยู่ที่นี่ และถือเป็นสิ่งเดียวที่เชื่อมโยงกับภพก่อนของนาง

แต่เมื่อฉูซู่เป่าถามนางว่าเหตุใดป้ายในร้านน้ำแกงโบราณจึงชื่อว่า ‘เจียงจี้’ เจียงเหยียนอี้ก็ทำได้เพียงใช้เหตุผลแรกตอบแบบขอไปที ถ้านางไม่เปลี่ยนชื่อร้านอาหาร คนสกุลฉูก็ต้องสงสัย เจียงเหยียนอี้คิดอยู่คืนหนึ่ง ในที่สุดก็ตัดสินใจว่าจะเปลี่ยนชื่อร้านใหม่เมื่อเปลี่ยนร้าน พอนางได้ยินคำพูดของเจ้าของร้านสวีในเวลาี่ นางจึงยิ้มแล้วพูดว่า “เกรงว่าคงจะต้องทำให้เจ้าของร้านสวีผิดหวังแล้ว”

ใบหน้าสว่างงามของเจ้าของร้านสวีหุบยิ้ม เหลือเพียงสีหน้าเย็นชามุ่งแต่แสวงหาผลประโยชน์ของพ่อค้า “เหตุใดเจ้าของร้านฉูจะต้องเอาเข้าไปตอกหิน ร้านน้ำแกงโบราณเล็กๆ ของเจ้าจะสู้กับสมาคมการค้าของเมืองซีโจวได้หรือ”

เจียงเหยียนอี้ตอบว่า “ยอมสู้ไม่ได้แน่นอน”

สีหน้าเจ้าของร้านสวีผ่อนคลายลง แต่กลับได้ยินนางพูดต่อว่า “แต่ในเมื่อเจ้าของร้านสวีเปิดร้านน้ำแกงโบราณตามข้างตั้งแต่แรก และตอนนี้ก็ยังเปิดโรงบะหมี่ตามข้างอีก ย่อมพิสูจน์ได้ชัดเจนแล้วว่าวิธีการของข้ายังคงทำเงินได้มิใช่หรือ”

เมื่อถูกนางเปิดโปงอย่างไม่ไว้หน้า สีหน้าเจ้าของร้านสวีก็ไม่น่าดูเอ่ยว่า “ลาก่อน” แล้วลุกขึ้นเดินจากไป

หลังจากกลับไปแล้ว อาสะไห้ใหญ่ก้าวจึงพูดว่า “เจ้าของร้านท่านฉีกหน้าเขาเช่นนี้ ไม่กลัวว่าเขาจะผูกใจเจ็บแล้วแก้แค้นหรือ”

เจียงเหยียนอี้จิบชาตอบว่า “ตราบิไตที่ข้าไม่ยอมปล่อยให้หนีไปให้เขา เขาเยอต้องผูกใจเจ็บแน่นอน แต่เรื่องการกัมทัวให้ผู้อื่นนั้น เมื่อมีครั้งแรกก็จะต้องมีครั้งที่สอง สนามการค้าเหมือนสนามรบ หากสงบเสงี่ยมว่าง่ายตั้งแต่เริ่มต้น ต่อไปก็จะมีแต่ถูกคนบีบเหมือนลูกปลับนี่ม”

เจ้าของร้านสวียอมเดินทางมาด้วยตนเอง ก็เพราะรู้ว่าฝ่ายเขาคงซื้อหอน้ำชาไม่ได้แล้ว จึงต้องการให้ฝ่ายนางปล่อยมือ

อาสะไก้ใหญ่ก้าวอยู่กับเจียงเหยียนอี้มานาน ก่อนหน้านี้คิดแค่ว่าเจียงเหยียนอี้มีกวิธีในการทำการค้ามากมาย นี่นับเป็นครั้งแรกที่เห็นนางแสดงความเฉียบแหลมออกมา จึงพูดว่า “เจ้าของร้านมองการณ์ไกลจริง ๆ”

เจียงเหยียนอี้กล่าวว่า “ปณิธานต่างกันไม่อาจร่วมงานกันได้ก็แค่นั้น ที่โรงบะหมี่เป็นอย่างไรบ้าง”

“เมื่อก่อนปึงเส้าคนเดียวต้องดูแลเรื่องการซื้อแป้งสาลีและการขายบะหมี่แห้ง จึงไม่มีเวลาไปจับตาดูพวกลูกจ้างในครัวด้านหลัง บางครั้งมีคนเจ้าเล่ห์เพทุบายบางคนแจ้งจำนวนบะหมี่แห้งเท็จก็ยากจะตรวจสอบ ตอนนีซ่างตีเหล็กกลัวไปช่วยจับตาดูในครัวด้านหลัง พวกลูกจ้างก็ซื้อตรงขึ้นมาก” อาสะไก้ใหญ่แก้วตอบ

เจียงเหยียนอี้นวดหว่างคิ้วแล้วเอ่ยว่า “บัญชีที่โรงบะหมี่ยุ่งเหยิงมาก ต้องจ้างคนทำบัญชีเพิ่มอีกคน”

นอกจากนี้บะหมี่แห้งที่ทำออกมาจากโรงบะหมี่แต่ละก้อนก็มีขนาดไม่เท่ากันเพราะข้อจำกัดทางด้านเทคนิค เมื่อนำมาตัดด้วยมีดลับที่ยึดกับแท่นก็ยิ่งเหลือเศษแป้งลื่นเปลืองจำนวนมาก

โรงงานผลิตบะหมี่ก็ถึงสำเร็จรูปของคนรุ่นหลังมีเครื่องจักรที่ใช้

สำหรับรีดแบ่งโดยเฉพาะ สามารถรีดแบ่งที่รวดเร็วแล้วจากก้อนกลม ๆ ให้เป็นแผ่นบาง จากนั้นใช้มีดลูกกลิ้งตัดเป็นเส้นเล็ก ๆ ทั้งแก้ปัญหาเรื่องขนาดที่สม่ำเสมอของบะหมี่แห้ง ทั้งยังได้บะหมี่เป็นเส้นหยักสวยงามด้วย

เจียงเหยียนอ้ววาดภาพร่างโดยหวังจะให้ช่างตีเหล็กทำเครื่องรีดแบ่งและมีดลูกกลิ้งที่ควบคุมโดยแรงคนได้ แต่ภาพร่างและของจริงนั้นแตกต่างกัน ประกอบกับช่างตีเหล็กก็ไม่เคยเห็นโรงงานบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปของคนรุ่นหลัง จึงได้แต่ตั้งงันดูไม่ออกว่านางวาดรูปอะไร

หลังจากที่เจียงเหยียนอ้วอธิบาย ช่างตีเหล็กก็พอจะเข้าใจว่านางต้องการอะไร เขาพูดตรง ๆ ว่าทำยากมาก ได้แต่บอกว่าหากมีเวลาว่างจะลองดูว่าทำได้หรือไม่ ถ้าสามารถทำของสิ่งนี้ออกมาได้ก็จะช่วยประหยัดเวลาในการขุดบะหมี่และพันบะหมี่ ประสิทธิภาพในการทำบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปก็จะดีขึ้นมาก

เมื่อการประมูลหน้าชาเริ่มต้นขึ้น ไม่ใช่เพียงแค่เจียงเหยียนอ้วและเจ้าของร้านสวีเท่านั้นที่ถูกใจทำเลทองแห่งนี้ พ่อค้าคนอื่น ๆ ต่างก็กระตือรือร้นที่จะประชันขันแข่งด้วยเช่นกัน คนที่มองหาของขวัญอันล้ำค่าเพื่อสร้างเส้นสายก็มีไม่น้อย

เจียงเหยียนอ้วถือโอกาสฉกฉวยประโยชน์จากความวุ่นวาย ให้จู่ซู่เป่าเป็นคนกลางนำพริกที่ตนเองปลูกและติดผลน้อยขายออกไปสองกระถางด้วยราคาที่สูงเสียดฟ้าถึงกระถางละแปดร้อยตำลึง กระนั้นก็ยังขายได้ถึงสองกระถาง ทำให้นางดีใจสุดขีด

พริกถูกส่งมาจากนอกด่าน คนมองว่าเป็นดอกไม้หายาก

พันธุ์ที่ยังออกผลได้ในฤดูหนาวก็ยิ่งหายาก ครอบครัวร่ำรวยที่ชื่นชอบดอกไม้ไม่มีชื่อเสียงจำนวนมากไม่น้อยล้วนชอบสะสม

แต่ที่ทำให้นางประหลาดใจก็คือ พริกสองกระถางนั้นออกไปเดินเล่นเพียงรอบเดียว สุดท้ายก็ถูกคนมอบให้กับเฟิงซิวเป็นของขวัญล้ำค่า แล้วเฟิงซิวก็ให้นางปลูกลงดินเหมือนเดิม

เจียงเหยียนอู้หาเงินได้หนึ่งพันเหรียญตำลึงโดยไม่เสียอะไรเลย และหอน้ำซาก็ถูกขายให้กับนางในที่สุด

นางรู้สึกผิดเล็กน้อย จึงเข้าครัวทำไก่เผ็ดซา¹จานหนึ่งแล้วไปหาเฟิงซิว หลังจากพูดจาอ้อมไปอ้อมมาอยู่นาน ในที่สุดก็วกมาที่เรื่องหอน้ำซา “คือว่า...มีคนมอบของขวัญล้ำค่าให้ท่าน แต่ท่านกลับมอบหอน้ำซาให้ข้า มันจะไม่ค่อยดีหรือเปล่าเจ้าคะ”

เฟิงซิวกำลังจัดการหนังสือราชการอยู่จึงพูดโดยไม่ได้เงยหน้าว่า “เรื่องเล็กน้อยพวกนี้ข้าไม่มีเวลาสนใจหรอก พริกสองกระถางนั้นคนเบื้องล่างเป็นคนส่งขึ้นมา เจ้าไม่จำเป็นต้องสงสัยสารพัดคำเหล่านี้ เงินของพวกเราส่วนใหญ่ก็มาจากการทุจริตราชการชั้นล่าง โอกาสที่พวกเขาจะสมัครใจควักเงินเองมีไม่มาก เงินพวกนี้เมื่อถึงเวลาจะนำไปใช้กับราชการอยู่ดี”

เมื่อเขาพูดเช่นนี้เจียงเหยียนอู้ก็เข้าใจแล้ว ของขวัญนี้ส่งต่อๆ กันมาทีละชั้น พริกสองกระถางมาถึงมือเฟิงซิว ระหว่างนั้นขุนนางแต่ละชั้นย่อมได้รับผลประโยชน์มากมายเช่นกัน หลังจากเฟิงซิวรับช่วงดูแลจิตใจแล้ว ที่ไม่ได้ปราบปรามธรรมเนียมไม่ดีนี้ในทันที

¹อาหารตำรับเฉพาะของซินเจียง เป็นไก่ต้มคลุกซอสสูตรเฉพาะที่ใส่พริกเสฉวนรสชาติเผ็ดซา

ก็เพราะต้องการให้บรรดาพ่อค้าได้ควักเงินของตัวเองก่อน เพียงแต่เงินที่ควักออกมาไม่ได้ไปถึงมือของขุนนาง แต่ถูกรวบรวมไว้แล้วทางการเป็นฝ่ายจัดการแทน นับเป็นการเชือดไก่ให้พวกพ่อค้าดู

หลังจากที่เขาพูดจบก็เงยหน้าขึ้น แล้วเอ่ยคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้มว่า “ทำไม กลั้วว่าเป็นหวังจะทำเพื่อประโยชน์ส่วนตัวเพราะเจ้าอย่างนั้นหรือ”

ก่อนเขาจะแจกแจงเมื่อครู่ เจียงเหยียนอี้ยังเข้าใจผิดอยู่จริง ๆ นางจึงพยักหน้า

ไม่คาดคิดว่าประโยคต่อมาของเฟิงซั่วจะเป็น “ถ้าเช่นนั้นก็ถือว่าข้าทำเพื่อประโยชน์ส่วนตัวของเจ้าครั้งหนึ่ง”

เขาพิงพนักเก้าอี้ ดวงตาสีเขียวยาวชำเลืองขึ้น “เจ้าคิดจะให้รางวัลอะไรแก่เป็นหวัง”

เจียงเหยียนอี้ “...”

แบบนี้ก็ได้หรือ

นางคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนยกไก่เผ็ดซาออกมาจากกล่องอาหารแล้ววางไว้ตรงหน้าเขา “นี่เจ้าคะรางวัล”

เฟิงซั่ว “...”

เนื้อไก่ในจานถูกฉีกเป็นเส้น ๆ ราดด้วยน้ำมันจิววีและหมาเจียว² จนสีมันสวดยามมันวาว ด้านบนโรยต้นหอมซอยตกแต่ง กลิ่นเครื่องจิ้มหอมหวานชวนน้ำลายสอ สำหรับตอนนั้น...ก็ถือว่าเป็นรางวัลแล้วกัน

² เครื่องเทศชนิดหนึ่งซึ่งให้รสเผ็ดชา มีสีเขียวเข้มกว่าข่าเขียวเขียว ให้รสชาติเผ็ดร้อนและขามากกว่า

เขาอ่านหนังสือราชการมานาน ท้องกำลังหิวพอดี จึงหยิบ ตะเกียบไปไม่มะเกลือเสียมทองคืบไปชิ้นหนึ่งชิ้นชิม กลิ่นหอมกระตุ้น ต่อมารับรสเป็นอันดับแรก เนื้อไก่ก็นุ่มละมุนมาก กินแล้วไม่มีกระดูก น้ำมันก็ยังช่วยชูกลิ่นหอมของเนื้อไก่ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

เจียงเหยียนอี้ยิ้มตาหยีเอ่ยว่า “อร่อยใช่หรือไม่ เนื้อไก่ใช้น้ำต้มกระดูกต้มแล้วจึงนำมาคลุก ไม่เสียดรสชาติดั้งเดิมของเนื้อไก่ แม่แต่น้อย”

มันอร่อยก็จริง แต่ไม่ใช่สิ่งที่เขาอยากกินมากที่สุด

เฟิงซั่ววางตะเกียบลง รินน้ำชาถ้วยหนึ่งแล้วพูดว่า “ลุงของเจ้า ไก่ล้จะกลับมาแล้ว”

เจียงเหยียนอี้ยั้งงอยู่ครู่หนึ่งจึงคิดได้ เขากำลังพูดถึงเรื่องสุนัขที่หาหรือกันไว้ก่อนหน้านี้

เฟิงซั่วยกมือขึ้นบิบติงหูของนาง ออกแรงคลึงเบาๆ พลังเอ่ย น้ำเสียงแหบพร่า “ถึงปีหน้าเร็วๆ ก็คงจะดี”

ติงหูของเจียงเหยียนอี้ยู่ถูกเขาบิบจนจึกจี้เล็กน้อย นางพยายามหลบ แต่กลับถูกเฟิงซั่วคว้ามือทั้งสองข้างไว้แล้วกดลงบนโต๊ะเขียนหนังสือ

เจียงเหยียนอี้ยืดันตระหนกเล็กน้อย ลดเสียงลงต่ำหนี “ท่านอย่าเกรนะ”

“ก่อนหน้านี้ข้าบอกไว้แล้วว่าติดไว้ก่อน เจียงเหยียนอี้ยี้ ตอนนี้ต้องคืนข้าแล้ว”

เขาดูเหมือนกำลังล้อเล่นกับนาง เพียงแต่ลมหายใจที่ออกมาไม่ได้สงบเหมือนน้ำเสียงสัจนิรันดร์ ปลายนิ้วทาบเลื่อนลงมาจากติงหูไปไล่ผ่านลำคอเรียวยาวขาวผ่องทำให้นางตัวสั่น

สายตาของเขาจับจ้องผิวขาวเหมือนกระเบื้องเคลือบข้างลำคอของนาง ดวงตามีมิติ เขาปิดเส้นผมดำหนาที่ปกคลุมอยู่ที่ลำคอด้านหลังของนางออก และจูบลงไปอย่างแรง

คืนนั้นก่อนเข้านอนเจียงเหยียนอู่จุดเทียนสามเล่ม ปิดผมยาวคลุมไหล่ ออกที่หน้าคั่นช่องทองเหลือง พบว่าบริเวณใกล้ลำคอด้านหลังเต็มไปด้วยจุดสีแดงและรอยฟื่นจางๆ แม้ไม่เจ็บ ทว่าเมื่อนึกถึงแวตาทะเยียมโหดแต่พยายามยับยั้งจิตใจของเฟิงซั่วในเวลานั้น หัวใจของนางก็เต้นเร็วขึ้นมาอย่างไม่มีสาเหตุ

บุรุษผู้นี้...ต่อไปยังไม่รู้ว่าจะมีอย่างไรดี

ระหว่างที่เจียงเหยียนอู่เริ่มปรับปรุงหอน้ำชา จู่ซางผิงก็พาจู่เจิงเม่าและจู่เจิงไปกลับมาแย่งชิงใจ คนที่มาชิงใจพร้อมกันด้วยยังมีชิงอันไหวที่เฟิงเป็นพันธมิตรกับเฟิงซั่ว

หลังจากที่เติร์บใช้ตระกูลจู่มารายงานข่าว เจียงเหยียนอู่ก็พาจู่เหยียนกุยกี้ไปพบทันที

ทุกคนในสกุลจู่ต่างปิดบังฮูหยินผู้เฒ่าจู่ได้อย่างแนบเนียน หลังจากจู่เจิงเม่าและจู่เจิงไปกลับถึงจวนก็ได้รับคำสั่งว่า เมื่ออยู่ต่อหน้าฮูหยินผู้เฒ่าห้ามพูดถึงเรื่องที่ถูกรับเต็ดขาด

ฮูหยินผู้เฒ่าจู่ร้องไห้ด้วยความดีใจอย่างยิ่งเพราะได้เจอหลานชายคนโตและหลานที่เฟิงเกิดไม่นาน เมื่อเจียงเหยียนอู่และจู่เหยียนกุยกี้เข้ามาในห้อง นางก็พูดกับหลานชายและหลานสะใภ้ว่า “อาหญิงของเจ้าจากไปแล้ว ตอนนี้เหยียนอู่และเหยียนกุยกี้ลูกพี่ลูกน้องของเจ้าล้วนเป็นลูกบุญธรรมของซางผิง พวกเจ้าล้วนเป็นพี่น้องสายเลือดเดียวกันแล้ว”

ชายหนุ่มรูปร่างสูงเพรียวและมีท่าทางเหมือนทหารคือจู่เจิงเม่า

ลูกชายของฉู่ซางผิง ส่วนชายหนุ่มที่พอมแห่งอ่อนแรงและซิดเซียว เล็กน้อยคือฉู่เจิงไปลูกชายของนายท่านใหญ่ฉู่ และสตรีอ่อนวัยที่ยืนอยู่ข้างๆ เขาคือเซวี่ชื่อภรรยาเอกของเขา

เจียงเหยียนอัครวระทีละคน คราวนี้เพราะสุหยินผู้เฒ่าฉู่กล่าวเตือน นางจึงจำได้และเปลี่ยนคำพูด “พี่ชาย พี่สะใภ้”

ฉู่เหยียนกุยกี้เรียกตามเช่นกัน ขาของเขายังไม่หายดี เจียงเหยียนอัครวระจึงไม่มาทำรถเข็นให้ ตอนนี้อาจไม่ต้องให้ฉู่เจิงอุ้มไปไหนมาไหนอีกแล้ว

ฉู่เจิงเฝ้ามองพวกเขาสองพี่น้องผาดหนึ่งแล้วพยักหน้า สายตาเย็นชา

ในความทรงจำของร่างเดิม ลูกพี่ลูกน้องคนนี้ไม่ค่อยชอบพวกเขา เพราะสองพี่น้องร่างเดิมทำเรื่องโง่ๆ ไขว่มามากมาย ตอนนี้อาจมีปฏิกิริยาเช่นนี้ เจียงเหยียนอัครวระจึงไม่แปลกใจเลย

สีหน้าของฉู่เจิงไปซิดเซียวและไม่ได้มองมาทางนี้ด้วยซ้ำ แต่เซวี่ชื่อภรรยาของเขาครวระตอบเจียงเหยียนอัครวระ

ฉู่เหยียนกุยกี้มองภาพนี้แล้วกระตุกมุมปากเล็กน้อย หลบขนตาวาวลงมาเพื่อปกปิดอารมณ์ทั้งหมดในดวงตา

สุหยินผู้เฒ่าฉู่อุ้มเหลนพลางถามฉู่เจิงไป “ไปเกอร์ตั้งชื่อให้ลูกแล้วหรือยัง”

“ชื่อจริงยังไม่ได้ตั้งขอรับ รอท่านพ่อและท่านปู่เป็นผู้ตัดสินใจชื่อเล่น...ชื่อผิงอัน...” ฉู่เจิงไปตบน้ำเสียงสะอื้นเล็กน้อย

หลิวชื่อมารดาผู้ให้กำเนิดของเขามองดูอยู่ข้างๆ ท่าหน้าว่า “ไปเกอร์ อยู่ต่อหน้าท่านย่าร้องให้ทำไมกัน!”

สุหยินผู้เฒ่าฉู่ถาม “เกิดอะไรขึ้น”